

Nr. 2 - 2006 21. årgang

FOLK

TIDSSKRIFT MED UNDERVISNING TIL VEKKELSE - FORNYELSE - MISJON



Ekte liv!

- Hverdagsfellesskap med Gud og hverandre

Grasrotbevegelse

Journalisten og forfatteren Malcolm Gladwell beskriver i boka *The Tipping Point* flere eksempler på hvordan et lite antall mennesker med begrensede ressurser kan skape en grasrotbevegelse som berører store deler av verden.

I dette nummeret av FOLK kan du lese om en grasrotbevegelse som kommer til å forandre Norge. Det som kjennetegner denne folkebevegelsen er at de tar tilbake troen på Jesus fra de lærde og institusjonene, og gjør kristenlivet til noe vanlige folk kan erfare i hverdagen. De vil ikke ha et statlig religionsvesen som er irrelevant i hverdagen.

De opplever at de kan få starte på nytt, at de blir friske når de ber til Gud, at familier blir forsonet og at det er en veg ut av jag etter penger og status. De blir frie, og demonstrerer det på en slik måte at det smitter i nabolaget og bydelen. De tror på budskapet som Bibelen forteller, og lar seg ikke lure av teologenes bortforklaringer. Navnet Jesus blir en like naturlig del av folks vokabular som bleier, sms og internett.

Når du leser disse artiklene, kan du kanskje tenke at dette ikke virker så revolusjonerende. Nøkkelen til å forstå denne grasrotbevegelsen er enkelheten, det folkelige engasjementet og det dynamiske budskapet formidles videre fra person til person.

Artiklene vil gi deg hjelp til å forstå hvordan budskapet om Jesus blir relevant i din hverdag gjennom å

Det som kjennetegner denne folkebevegelsen er at de tar tilbake troen på Jesus fra de lærde og institusjonene, og gjør kristenlivet til noe vanlige folk kan erfare i hverdagen.

”

leve nært og ansvarlig overfor en eller to. Det gir deg praktisk hjelp til å bli indrestyrt og ikke en kasteball for trender og ytre press. Du får innspill på hvordan hjemmet ditt kan bli en oase i en ørken av travelhet og mas, og du kan lese oppmuntrende rapporter om at evangeliet er sterke saker.

Jeg ryddet i bokhylla da vi flyttet i fjor sommer. Da kom jeg over ei bok som ble skrevet tidlig på 90-tallet som het "Trender mot år 2000". Den tok grundig feil på mange områder både i forhold til teknologisk utvikling, økonomisk vekst og folks forhold til tro.

Jeg husker i 1986 da mange kristenledere ble hånet som livsfjerne og naive i norske media fordi de ba om og trodde at jernteppet skulle falle i løpet av det tiåret. Sjelden har en verdensbegivenhet overrasket verdens statsledere og media som det folkelige og fredelige opprøret mot kommunismen som skjedde på slutten av 80-tallet. Mediene klarer ikke å fange endringer på folkedypet som gir opphav til store grasrotbevegelser.

Media i Norge omtaler sjelden hva som skjer på kristenfronten, bare legg merke til dekingen av somme-

rens mange konferanser. Foreløpig opererer vi under radaren, og er glad for at vi kan arbeide i fred. Det kommer ikke til å vare. Til det er budskapet Bibelen formidler så mektig, og fører til slike samfunnsforvandlerende konsekvenser, at det vil merkes over alt.



NAVN
Terje Dahle

ALDER
46

SIVIL STATUS
Gift, 3 barn

YRKE
Utdannet sykepleier, jobber nå i Kristent Nettverk

FUNKSJON I GUDS RIKE
Relasjonsbygger og bor i Trondheim

KONTAKT
tedahle@online.no

FOLK

2 - 2006

21. årgang

Utgiver:

Kristent Nettverk,
Postboks 3180 Årstad,
5829 Bergen

Ansvarlig redaktør:

Erling Thu

Redaktør:

Terje Dahle

Opplag: 2500 eks.**Abonnement:** kr. 200,- pr år

Utkommer med 4 nummer i året

Kontonr.: 9524.05.04996**Utforming og produksjon:**

Tormod Åsen
www.mandagmedia.no

Foto/illustrasjon:

Dag Erlandsen, Stig Højklint
www.istockphoto.com
Private bilder

Tekstmedarbeider:

Bjørn Kristing
Knut og Elisabeth Osland
Stein Ørnhaug

Epost:

folk@krinet.no

Internett:

www.folk.as

Kristent Nettverk

- tjenere i fellesskap

Kristent Nettverk er et fellesskap av kristne ledere som opplever at Gud har ført dem sammen for å tjene Ham. Stiftelsen er opprettet av Noralv Askeland og Erling Thu, og representerer det apostoliske teamet de leder. Kristent Nettverk er ikke noe kirkesamfunn, men et apostolisk nettverk av kristne som arbeider sammen. Vi arbeider ut fra den tro at i Jesu legeme er vi alle gjensidig avhengige av hverandre, og at vi er forpliktet på bibelen, Guds ord - for alt vi lærer og gjør.

Tema: Ekte liv

- Hverdagsfellesskap med Gud og hverandre

- 4 Forsamlinga i heimen
- 8 Åpne hjem - åpne kjøleskap
- 11 11 gode råd (fra familien Hystad)
- 13 Kjærlighetsmåltid. Mål med tid - tid med mål
- 17 Å arbeide på lag med Gud
- 20 Reelle relasjoner
- 22 Personlig disippelfellesskap
- 24 Disippelfellesskap - Ekte reality
- 27 Hverdagsfellesskap - utrustende og livgivende
- 29 Slipp Bibelen løs!
- 33 Lær å lytte
- 35 Et overnaturlig naturlig liv
- 37 Jesus i røyken - Fellesskap som vinner disipler
- 39 Menigheten i lokalmiljøet
- 41 Et hus som lever
- 42 I stadig forandring
- 46 Et folk som ber

Det handlar om menneske som kjem saman, et saman, ber saman, deler Guds ord med kvarandre og gjer ting saman. Det handlar om folk som lever fellesskap i kvardagen!

s.5

Gud er en far, ikke en konsernleder

s.17

De daglige samlingsstundene i forbindelse med måltidene er verdifulle

s.73

Hjemmet er en fantastisk plass å jobbe ut ifra mot lokalmiljøet

s.39



Forsamlinga i heimen

Vi kan seie at "menighet" er ei forsamling som kjem saman i heimane til folk. Ei slik forståing har dynamitt i seg! Eg er så takksam til Bibelselskapet som i den nye bibelomsetjinga har skifta ut det gammalmodige ordet kyrkjelyd med forsamling. Kyrkjelyd ber i seg det å samlast i og høyra til ei kyrkjebygning. Ordet forsamling seier ingenting om samlingsplassen, berre at folk er samla.

"Forsamling" er den beste omsetjinga av det greske ordet ekklesia. Omgrepet "kirken" er for folk flest delt i to kategoriar, "geisteligheten" og "menigheten". "Geisteligheten"

er dei utdanna og ordinerte prestane og biskopane. "Menigheten" er dei "menige", dei som ikkje høyrer til leiar- eller toppsjiktet. Denne todelinga strir mot ei nytestamentleg forståing av Guds forsamling.

I den Ekklesia som Jesus byggjer, er alle søsken i Guds familie. Den forsamlinga Jesus gav livet sitt for er eit levande og forpliktande fellesskap av menneske som har gjeve seg sjølv til Gud og kvarandre. Det handlar om menneske som elsker Jesus Kristus og kvarandre. Det handlar om menneske som kjem saman, et saman, ber saman, deler Guds ord med kvarandre og gjer ting saman. Det handlar om folk som lever fellesskap i kvardagen! Det handlar om å samlast i små og store flokkar for å gjera Guds vilje.

Guds forsamling er Kristi kropp, ein levande organisk samanknyta flokk, eit nært og tett fellesskap som lever livet sitt i og ut frå heimane. Dette mønsteret finn vi gjennom heile Det nye testamente. Det gjekk om lag 300 år før dei kristne tok til å byggja kyrkjuhus til samlingane sine. I den tida då kristendommen voks og breia seg ut med størst kraft, var heimane det viktigaste samlingspunktet for dei kristne.

Jesus viste med livet sitt kva slag forsamling han ville ha!

I evangelia les vi om korleis Jesus gjekk i synagogen på sabbaten og av og til var han i templet, men det meste av tenesta hans gjekk føre seg i ulike hus og heimar eller ute på gata, ved sjøen eller på fjellet. Difor er det ikkje å undrast over at

Det handlar om menneske som kjem saman, et saman, ber saman, deler Guds ord med kvarandre og gjer ting saman. Det handlar om folk som lever fellesskap i kvardagen! ”



dei første kristne følgde det same mønsteret.

Vismennene som kom for å tilbe kongen som var fødd, fann han ikkje i slottet eller templet. Då dei endelig kom til Betlehem gjekk dei inn i huset og fann barnet hjå mora. Der i huset fall dei på kne og hylla Jesus (Matt.2,11). Den første gongen ein flokk menneske var samla for å tilbe Jesus og gje han gåver, kom dei saman i eit vanleg hus.

Då Andreas og vennen hans hørde døyparen Johannes peika på Jesus og seia: "Sjå, Guds lam!" følgde dei etter Jesus. Då Jesus såg dei sa han: "Kva leiter de etter?" Dei svara med å stilla eit spørsmål, "kvar bur du?" Jesus bad dei koma heim til seg og sjå kvar han budde. Dei vart verande hjå han resten av den dagen. Desse timane saman med Jesus i huset han budde i gjorde eit djupt inntrykk på Andreas. Det første han gjer då han går frå Jesus er å finna bror sin, Simon, og seia til han: "Vi har møtt Messias!" Så tok han Simon med seg heim til Jesus. Dette første møtet med Jesus gav livet til Simon nytt innhald og meining. Endringa var så stor at han fekk nytt namn og ny identitet (Joh.1,35-42)!

Seinare, då Jesus kom heim til Peter (Matt.8,14-17; Mark 1,29-34), fekk han sjå at svigermor hans låg og hadde feber. Han rørte ved handa hennar. Då gav febereren seg, og ho stod opp og tente han. Då det vart kveld, kom dei til han med alle som var sjuke eller hadde vonde ånder. Han dreiv ut dei vonde åndene med eit ord og lækte alle som var sjuke. Heile byen var samla utanfor døra! Jesus brukte heimen til Peter til å undervisa og lækja folk for å oppfylla profetordet gjennom Jesaja.

Kvardagsliv - på arbeidsplassen og i heimen

Jesus møtte folk på arbeidsplassen og kalla dei til å verta læresveinane hans (Mark 1,16-19). Han heldt ikkje møte i religiøse bygningar for å samla folk og utfordra dei til å verta disiplar. Nei, han gjekk til folk der dei var og utfordra dei til å gå frå alt dei heldt på med for å følgja han. Frå arbeidsplassen gjekk det ofte beine vegen heim til huset deira der dei festa og åt i lag (sjå Luk.5,27-29). Slik fekk også dei ufrelste vennane til den nye disippelen møta Jesus i sitt vanlege miljø.

Det verker som om Jesus leigde seg eit hus i Kapernaum og gjorde dette til ein stad der folk samlast for å høyra han forkynna og undervisa om Guds rike og for å verta lækte (Mark 2,1-12). "Nokre dagar seinare kom Jesus til Kapernaum att, og det vart kjent at han var heime. Det samla seg så mange at dei ikkje fekk rom, ikkje framfor døra eingong. Og han forkynte Ordet for dei" (Mark.2,1-2). Vi ser gjennom alle evangelia at Jesus forkynte, underviste og gjorde folk friske i heimane til folk, på gata, på torget, i forgarden i templet, i synagogen eller då han gjekk langs sjøen eller sat i ein båt, eller var ute i naturen på annan måte. Med andre ord er det tale om eit liv han levde og ikkje noko han gjorde i religiøse hus på heilage dagar. Jesus syntte folk kjærleik, møtte behov og gav dei Guds ord alle stader han møtte dei. Å bry seg om andre, å undervisa om Guds rike og gjera folk friske var ein naturleg del av dagleglivet hans. Det var dette livet han bad læresveinane om å mangfaldiggjera ved å gjera alle folkeslag til flokkar av disiplar som lever slik han gjorde.

Knyta saman i Anden

Det kristne fellesskapet vart fødd i Jerusalem då dei 120 individa som var samla i eit hus på pinsedagen vart fylt av Den Heilage Ande og gjort til éin kropp, - Kristi kropp. No var dei ikkje lenger 120 sjølvstendige menneske som gjorde sine egne ting. No var dei eitt i Kristus på ein ny måte. Dei var knyta saman i Anden til å vera Kristi kropp så dei i fellesskap kunne vera styrt av hovudet, - Jesus Kristus.

Då dei kristne opplevde å verta døypte med éin Ande til å vera éin kropp (1.Kor.12,13), trekte dette til seg ei stor mengd med folk som vart forundra over det dei såg og hørde. Desse folka hadde mange spørsmål og Peter og dei andre apostlane stod fram og forklarte for dei kva som hadde hendt. Folk spurde då med eingong kva dei måtte gjera for å verta frelst. Då Peter hadde sagt at dei måtte tru, venda om og verta døypte, var det om lag 3000 menneske som tok imot ordet hans, vart døypte, og vart lagt til den nyfødde forsamlinga i Jerusalem.

Forsamlinga i Jerusalem

Alle disiplane heldt seg trufast til Ordet som apostlane underviste. Dei sette fellesskapet høgt, saman med det å bryta brødet og be saman. Alle som var komne til tru, heldt saman og hadde alt i lag. Dei selde til og med egedomane sine og anna gods og delte ut til alle etter som kvar trong det. Med eitt sinn samla dei seg kvar dag til dei faste bønnetidene og i mange mindre grupper i forgarden og i søylegangane på tempelplassen (som til dømes svarar til torget i norske byar) kor dei delte Guds ord med kvarandre og apostlane underviste alle som ville høyra. Med same sinn samla dei seg kvar dag i heimane kor dei braut brødet og åt i lag med ekte og inderleg glede. Både på tempelplassen og i heimane, frå hus til hus etter som folk vart frelst, heldt dei dag etter dag fram med å undervisa og forkynna evangeliet om at Jesus er Messias. Dei song og

lova Gud saman og var godt lika av alt folket. Og kvar dag la Herren til nye som lét seg frelsa (Ap.gj.2,41-47; 5,42).

Kvar og ein vart gripen av ærefrykt, og mange var dei under og teikn apostlane gjorde. Med eit sinn heldt alle dei første kristne saman og møttest til store og små samlingar. Ingen andre våga å slutta seg til dei, men folket sette dei høgt. Fleire og fleire trudde på Herren og vart lagde til flokken, både menn og kvinner i stort tal. Folk bar til og med sjuke og slike som var plaga av ureine ånder ut på gatene så skuggen av Peter kunne falla på dei, og alle vart lækte (Ap.gj.5,12-16).

Frå heim til heim

Dei religiøse leiारane tykte ikkje om dette som hendte. Dei prøvde å hindra dei kristne i å forkynna og undervisa om Guds rike. Dei kristne vende seg då alle som ein med ein hug i bønn til Gud (Ap.gj.4;23-24). Talet på dei kristne disiplane hadde no vorte så høgt at det var vanskeleg om ikkje heilt uråd å samla dei alle på ein stad. Dei kunna ha store samlingar ute og mange mindre samlingar rundt om i heimane til dei truande. Då Peter vart kasta i fengsel samla mange seg i huset til Maria og heldt bønn (Ap.gj.12,12).

Trass i motstand og forfølgning breidde Guds ord seg ut og talet på disiplar auka sterkt. Etter at Stefanus, den første martyren, hadde vorte steina, braut det ut ei hard forfølgning mot forsamlinga i Jerusalem. Alle så nær som apostlane vart spreidde omkring. Dei som var spreidde omkring, drog rundt og forkynte Ordet. Kor dei enn ferdast delte dei godt nytt om Guds rike med folk dei møtte. Dei tok inn hjå dei nye disiplane og underviste dei om Guds plan frå hus til hus, i heim etter heim (Ap.gj.8,1,4). Forsamlinga levde i heimane og smitta frå heim til heim. Men Saulus fór hardt fram mot forsamlinga. Kor fann han forsamlinga? Han fann forsamlinga i heimane og ikkje i religiøse bygnin-

gar! Han trengde seg inn i hus etter hus og drog ut både menn og kvinner og fekk dei i fengsel (Ap.gj.8,3).

Forsamlinga i dei andre byane

Når vi held fram med å lesa i Apostelgjerningane og i breva finn vi det same mønsteret. Peter var den første av apostlane som forkynte evangeliet for heidningar. Det gjorde han i huset til Kornelius som budde i Cæsarea. Her hadde Kornelius samla slektningane og dei næraste vennene sine. Då Peter forkynte fall Den Heilage Ande på alle som høyrde Ordet og etterpå vart dei alle døypte i vatn.

Når dei tek imot Ordet, døyper du dei. Så er det fødd ei ny forsamling i ein heim. Heilt enkelt!

Dei religiøse leiारane tykte ikkje om dette som hendte. Dei prøvde å hindra dei kristne i å forkynna og undervisa om Guds rike. Dei kristne vende seg då alle som ein med ein hug i bønn til Gud (Ap.gj.4;23-24). Talet på dei kristne disiplane hadde no vorte så høgt at det var vanskeleg om ikkje heilt uråd å samla dei alle på ein stad. Dei kunna ha store samlingar ute og mange mindre samlingar rundt om i heimane til dei truande. Då Peter vart kasta i fengsel samla mange seg i huset til Maria og heldt bønn (Ap.gj.12,12).

Trass i motstand og forfølgning breidde Guds ord seg ut og talet på disiplar auka sterkt. Etter at Stefanus, den første martyren, hadde vorte steina, braut det ut ei hard forfølgning mot forsamlinga i Jerusalem. Alle så nær som apostlane vart spreidde omkring. Dei som var spreidde omkring, drog rundt og forkynte Ordet. Kor dei enn ferdast delte dei godt nytt om Guds rike med folk dei møtte. Dei tok inn hjå dei nye disiplane og underviste dei om Guds plan frå hus til hus, i heim etter heim (Ap.gj.8,1,4). Forsamlinga levde i heimane og smitta frå heim til heim. Men Saulus fór hardt fram mot forsamlinga. Kor fann han forsamlinga i heimane og ikkje i religiøse bygnin-

Den første forsamlinga i Europa

Den første forsamlinga i Europa var naturleg nok ei husforsamling. Første gongen evangeliet vart forkynt i Europa var det i eit bønnemøte ved elvekanten utanføre byen Filippi. Dei kvinnene som var samla til bønn tok imot Ordet og med eingong opna forretningskvinna Lydia heimen sin for dei nye disiplane og dei tilreisande forkynnarane. Vi veit at Paulus og Silas fekk motstand og vart kasta i fengsel. Då dei var

komne ut or fengselet, gjekk dei strake vegen heim til Lydia. Der var dei nye disiplane, både menn og kvinner samla, og dei sette mot i dei. Så fór dei vidare for å vinna nye læresveinar og samlast i nye heimar.

Priskilla og Akvilas

Priskilla og Akvilas var teltmakarar. Paulus møtte dei i Korint og tok inn hjå dei. Dei vart hans nære medarbeidarar. Han budde og arbeidde i lag med dei og heimen deira vart samlingsstaden for den veksande forsamlinga i byen (Ap.gj.18,1-11). Etter å ha arbeidd saman i om lag

eit år reiste dei saman med Paulus til Efesos kor dei slo seg ned for ei stund. På ny ser vi at heimen deira vart brukt til å undervisa og hjelpa andre vidare på vegen (Ap.gj.18,18-28). Huset dei budde i vart den naturlege samlingsstaden for forsamlinga og Paulus helsar forsamlinga i Korint frå dei.

Då Paulus skreiv til dei heilage i Roma, sendte han serskilte helsingar til Priskilla og Akvilas og forsamlinga som kom saman i huset deira (Rom.16,4-5). Her ser vi at dette ekteparet brukte heimen sin som samlingsstad for forsamlinga i tre byar. Det er tydeleg at dette var den vanlege måten å gjera folk til disiplar på, å bruka heimen sin til å læra dei å halda Jesu bod og trenast dei til å gjera nye til læresveinar.

Efesos og Roma

I Efesos var det heilt sikkert mange fleire husforsamlingar enn dei to Bibelen fortel oss om. Paulus vart verande der i lang tid veldig mange kom til tru. I to år heldt han daglege samtalar i Tyrannusskulen. Det førte til at folk reiste til dei andre byane og gjorde folk til læresveinar. Alle

Det var det tette disippelfelleskapet mellom nokre få som låg i botn for det kristne fellesskapslivet. Dei første kristne følgde framgangsmåten Jesus gav til apostlane



som budde i Litle Asia fekk då høyra Herrens ord. Filemon, som var frå Kolossæ, var sannsynlegvis ein av dei som kom til tru gjennom Paulus si teneste i Efesos. Då Filemon reiste attende til heimbyen sin, høyrer vi sjølv sagt om at ei forsamling kom saman i huset hans (Filemon 2). Det han hadde lært i Efesos, sette han ut i livet då han kom til Kolossæ. Då Paulus kom til Roma og venta på at rettsaka mot han skulle koma opp, leigde han eit hus til å bu i kor han kunne ta imot alle som kom til han og vil høyra og læra om trua og livet hans. Med stort frimod og utan hindring forkynte han Guds rike og lærde om Herren Jesus Kristus (Ap. gj.28,30-31). Å bruka heimen eller huset ein bur i til å vitna, forkynna og undervisa andre menneske var det mest naturlege han kunne gjera, for dette var det mønsteret han hadde følt gjennom heile tenesta si.

Forsamlinga i vår vennekrets

Gud har berre ei forsamling, same kor stort eller smått vi tenkjer, så er Guds folk eitt i Kristus. Jesus tala om to og tre som kjem saman i hans namn som forsamlinga. Paulus

skreiv til forsamlinga i byar og i heimar. I brevet til Romarane gjer han i det siste kapitlet klart for oss at forsamlinga i Roma var eit nettverk av mange vennekretsar og forsamlingar som kom saman i husa og heimane til disiplane.

Når vi granskar livet dei kristne levde saman som forsamlinga – Kristi kropp, oppdagar vi snart at det var det tette disippelfelleskapet mellom nokre få som låg i botn for det kristne fellesskapslivet. Dei første kristne følgde framgangsmåten Jesus gav til apostlane (Lukas 10,1-12). Dei let seg leia av Anden til å finna eit fredens menneske dei kunne ta inn hjå og bruka heimen deira til å skapa fellesskap, utvikla vennskap, møta behov, gjera folk friske, og forkynna evangeliet.

Alle dei bileta vi finn på forsamlinga i Det nye testamentet seier noko om å vera tett knyta til kvarandre, om å tilhøyra og fungera saman. Difor er vennekretsen vår det naturlege utgangspunktet for ei ny forsamling og forsamlinga er vennekretsen vår som stadig utvidar seg.

Eit fellesskapsliv

Vi er Kristi kropp. Vi er Guds familie. Vi er levande steinar som vert bygd saman til ein bustad for Den Heilage Ande. Dette forsamlingslivet tek til i heimen min og i vennekretsen min. Det har med å gje seg sjølv til Gud og andre kristne å gjera. Det handlar om forpliktande fellesskap og jordnær vennskap. Det er å leva i lyset, å vera open og ærleg, å oppmuntra andre og å verta oppmuntra, å rett-leia andre og sjølv få hjelp til å gjera framsteg i trua, - fordi vi er glad i Jesus og kvarandre!

Å vera forsamling handlar ikkje om å halda møte i ein heim eller eit stort bygg, men om å leva eit fellesskapsliv. Vi kan ikkje vera forsamling utan å møtast, men staden vi kjem saman på er ikkje viktig. Måten vi kjem saman på og det som hender når vi er samla, er det avgjerande - om vi er ei Guds forsamling.



NAVN:
Erling Thu

INTERNETTID: <http://erling.typepad.com>

Åpne hjem – åpne kjøleskap

På Stord har de åpnet dørene - både til hjemmene og kjøleskapene, og nå opplever de at det hjelper dem til å vokse som kristne!

I den nystartete menigheten er 'åpne hjem og åpne kjøleskap' helt klart viktige verdier. Etter bare noen få timer sammen med dem skjønner en at dette er en livsstil som preger både de unge og de mer etablerte.

Vi treffer menigheten

Hjemme hos Jan Sigve og Astrid Elin Hystad siger det inn med folk i ulike aldersgrupper og livssituasjoner. Det er tydelig at de fleste er ganske husvarme. Noen går på kjøkkenet og begynner å gjøre i stand litt forfriskninger. De prater og ler mens de vasker og deler opp frukt og setter frem glass og asjetter.

Folk virker husvarme

Andre går ut på terrassen og prøver den store trampolinen sammen med Isak (5), sønn i huset. Johoooo! Her er det bare å utfolde seg. Stemningen stiger etter hvert som flere blir svette og andpustne. De unge mennene er helt klart mest lekne.

Mye lek og latter

Og det blir mer lek – inne på stuegolvet nå. Jan Sigve og John, en ung skotte, ramler overende i en vennskaplig brytekamp. De høster latter og tilrop fra sidelinjen.

Etter hvert summer det av småprat og latter fra alle krokar. Folk sitter sammen i smågrupper mens de spiser litt. Vi tar oss en liten runde fra gruppe til gruppe – det samme gjør Isak. Bare at han går fra fang til fang, Han får tøyse litt her - og leke litt der

– før han tar seg en liten runde med sykkelen på terrassen. Vi vil gjerne høre litt om dette med hverdagsfelleskap.

Hvorfor? Hvordan?

Studenter og skoleelever, hjemmearbeidende og yrkesaktive, nordmenn og utlendinger – alle i menigheten prioriterer å bruke tid sammen med noen av de andre i hverdagen. 'Hvordan' de gjør det varierer sterkt, men 'hvorfor' gir mer sammenfall

Folk treffes ikke bare i hjemmene. De benytter enhver mulighet til å kombinere. Det de gjør, gjør de ofte sammen med noen



lende svar. Hvis vi skal sammenfatte det i et par setninger: De ønsker å være til hjelp - og å få hjelp, til å vokse som kristne – og de ønsker å ha en livsstil som lett inkluderer andre mennesker.

Sammen i hverdagen

Spise spaghetti

'Det er viktig å spise', sier Linda (23). 'Spise sammen!' legger hun leende til. Linda forteller at hun er veldig sosial, så dette er en livsstil som hun vet å sette pris på. Hun er lærerstudent, så dagene er travle. Mye å lese, mye å forberede – det er alltid noe hun 'burde' gjøre. 'Det er selvsagt lett å tenke: 'jeg har ikke tid'. 'Men jeg er bevisst på få finne muligheter til fellesskap. Jeg ringer for eksempel til Ioana og spør: Har du spaghetti? Kan jeg komme klokken fire, så spiser vi sammen? Da spiser vi en enkel spagettimiddag og får pratet sammen. Kommer nærmere hverandre.

Familiefølelse

Ioana smiler og nikker. 'For meg betyr de relasjonene jeg har fått gjennom menigheten ekstra mye. Jeg er fra Romania og kom hit som au pair for noen år siden - og nå studerer jeg sykepleie. Enkelte er blitt som familie for meg. Jeg kan stikke innom når jeg vil, jeg blir inkludert i deres familiekrets, får være med på feiringer – ja, til og deres mormor og 'beste' får jeg ha del i. Det knyttes bånd. Jeg blir involvert i deres liv og

de i mitt'. Iona forteller ivrig. Både i 'familien' og i vennekretsen skjer det så mye spontant. Jeg elsker det!' stråler hun.

Liv og spontanitet

Vi fortsetter vår lille runde. På kjøkkenet kan vi se at noen har begynt å rydde. Service og bestikk blir plassert i oppvaskmaskinen. Mange hender er i sving mens praten går. Andre holder på å forberede for at alle kan samles i stuen. Det trengs litt ommøblering. På terrassen har det samlet seg en liten gruppe unge menn. Vi lurer på om ungkarene også er med på åpne-hjem-satsingen, og blir kanskje litt overrasket over svaret.

For 'jo' – John, har ofte folk hjemme hos seg. 'Det er viktig', sier han. 'Ikke bare for å ha det trivelig, men vi trenger noen som vi kan være personlige med, noen som vi slipper innpå oss på godt og vondt'. Så John har ofte folk hjemme hos seg. I blant inviterer han til middag, men ganske ofte stikker folk bare innom.



Åpne hjem og åpne kjøleskap' helt klart viktige verdier. Etter bare noen få timer sammen skjønner man at dette er en livsstil

Treffes på kafé, på badestranden gå tur sammen

Folk treffes ikke bare i hjemmene. De benytter enhver mulighet til å kombinere. Det de gjør, gjør de ofte sammen med noen. Studenter går på kafé og drikker kaffe eller spiser is sammen. Hjemmeværende mødre tar med seg barna og går på stranden sammen. Skal en ut å gå tur, finner en noen å gå sammen med.

Dugnad

Noen nevner dugnad. 'Sist var vel da vi satte ut båten'. Snart er karene i ivrig samtale om ulike dugnadsprosjekter. Dette er et tema med mange variasjoner, men poenget er at de treffes, hjelper hverandre og berører hverandres liv. De er enige om at de blir kjent på en annen måte når de jobber sammen.

Samtidig som de beskriver hvordan de finner muligheter til fellesskap, vil de at vi skal få med oss at dette er ikke noe som de bruker mye tid på å organisere og tilrettelegge. 'Bare være, ikke arrangere', er det en som sier.

Vekstfremmende fellesskap

På vår lille runde spurte vi selvsagt de forskjellige hva de kan se av vekst og utvikling, ved at de bruker tid sammen – både hos seg selv og andre. Da kom det, som ventet, frem - at de ikke bare spiser og koser seg når de er sammen, selv om det også er viktig.

Speile seg i hverandre

Noen nevner for eksempel at nære og trygge forhold åpner opp for

være direkte med hverandre uten å være redd for å såre. 'Jeg kan 'speile' meg i andre og bli mer bevisst både sterke og svake sider ved meg selv', svarer en.

Det vi leser skal leves ut

Dessuten er det tydelig at dette med å snakke sammen om det de leser i bibelen er svært vanlig. 'Mange av oss følger en felles bibelleseplan, og når vi snakker sammen er det naturlig å berøre dette. Vi er opp-tatt av at det vi leser skal leves ut i det praktiske livet. Her lærer vi av hverandre, og det å snakke sammen åpner ofte opp for ny eller utvidet forståelse'.

Beskyttelse mot å gå i grøften

Noen nevner også dette med å bekjenne synder for hverandre. 'Jeg

Og det er det de ønsker – at alle hjem, alle familier, alle grupper og alle vennekretser skal være åpne, inkluderende og rause overfor alle slags mennesker – både kristne og ikke-kristne. ”

tror det er en beskyttelse i å bekjenne synder for hverandre. Når en velger å være ansvarlig overfor noen, blir en mer årvåken. Det blir ikke så lett 'å gå i grøften'

Bærer hverandres byrder

De nære relasjonene gjør også at vi alltid har noen å dele sorger og gleder med. 'Alle sliter jo i blant, og da er det utrolig godt å ha noen å snakke med' sier en av de unge mødrene. 'Bra å kunne oppmuntre hverandre slik at trykket letter'.

Det overnaturlige blir naturlig

Bønn er også et område som mange nevner. De ber for hverandre, for familie, venner, naboer osv. Når de treffes og samtalen kommer inn på et behov – enten det er praktisk, økonomisk, helsemessig, åndelig – eller hva som helst, så ber de til Gud. 'Det er en av nøklene til vekst og utvikling'. 'Vi får mange bøttesvar. Det overnaturlige blir naturlig'.

Inkluderende fellesskap

På kort tid har vi fått høre mye som bekrefter at dette er mennesker som satser på åpenhet og fellesskap. Men dørene er ikke åpne bare for venner og kjente. Her er ingen lukkede klikker. Astriana, som er ny i menigheten sier smilende: 'De er utrolig lett å bli kjent med'.

Og det er det de ønsker – at alle hjem, alle familier, alle grupper og alle vennekretser skal være åpne, inkluderende og rause overfor alle slags mennesker – både kristne og ikke-kristne.

Åpne hjerter

Det var Jan Sigve Hystad som litt spøkefullt sa at de fokuserte på 'åpne hjem og åpne kjøleskap'. Etter å ha snakket med 15 – 20 personer i Kristent Fellesskap på Stord, får vi lyst å legge til - åpne hjerter.



NAVN
Bjørg
Kristing

SIVIL STATUS
Gift og
Bestemor

YRKE
Sekretær

FUNKSJON I GUDS RIKE
Tjener Gud med de talenter
Han har gitt henne.
Bor i Bergen.

Kristent Nettverk

REVOLUSJON- ERENDE FORANDRING

-Til glede for
Gud og mennesker

Sommerkonferanse
i Stokke
12.-16. juli 2006

Sommerkonferanse
i Harstad
5. – 9. juli 2006

Informasjon / program se:
www.krinet.no
 tlf: 55 38 18 40 / post@krinet.no



11 gode råd

- Hystad sine tips til god bruk av heimen

1. Sørg for at døra er open

Gjer det enkelt for andre å koma. Pass på at du ikkje har det for travelt. Det er ikkje opnande. Gjer alltid rom for besøk. Inviter gjerne folk og gå gjerne på besøk sjølv.

2. Gå på besøk

Jesus var veldig god til å gå på besøk. Gjer som han. Hadde ikkje Jesus gått på besøk, hadde ikkje Sakkeus møtt Jesus så radikalt som han gjorde. Han hadde kanskje heller ikkje møtt venene til Levi. Møt folk på heimebane!

3. Planlegg tida di

Vi har kome fram til at vi aldri får for god tid. Difor er det viktig å planleggja godt den tida vi har. Planlegg dei viktigaste tinga først. Sjekk om lista di er i tråd med verdiane dine.

Jesus såg alltid den eine. Det er viktig for oss òg.

4. Kvar gjest er spesiell

Alt kan bli ein vane. Vi likar at gjestene våre skal vera spesielle. Det er dei òg! I Bibelen står det at dei kan vera englar sendt frå Gud. Gje dei det beste du har! Astrid Elin gløymer aldri då ho var på bibelskulepraksis i Mexico. Ho vart overvelda av gjestfridommen. Sjølv om dei var så fattige, gav dei gjestane det aller beste.

5. La gjesten kjenna seg som heime

Vi inviterer gjerne folk på middag, men gjestene må oftast vera med på å laga middagen sjølv og gjerne også ta oppvasken. Det er gøy å laga mat i lag. Gjестene våre er veldig hjelpsame. Vi set pris på at dei vert kjent i skap og hyller. Dessutan gjev det oss høve til å ha fleire gjester!

6. Lær disiplane å vera hjelpsame

Jesus lærte oss at vi skulle tena kvarandre. Han vaska til dømes disiplanes føter (Joh 15). I tradisjonelle forsamlingar er det slik at 20 prosent gjer 80 prosent av arbeidet. Difor er det mange utslitte leiarar rundt om. Når husfelleskapet er samla hos oss, minimum 2 gongar i månaden, kjem kveldens servering "flygande" inn i posar og på brett, og oppvasken er fint stuva inn i oppvaskmaskina før dei går heim. Korleis skapar ein slike haldningar? Det er viktig at dette er noko ein er bevisst på. Vi må også som leiarar gå føre her, derfor gjer vi det same når vi er på besøk hos andre. Forkynning er også viktig på dette feltet.

7. Inkluder barna

«Er det nokon hos oss i dag?» spør ofte Isak på veg heim frå barnehagen. «Nei,» svarar vi, og han spør vidare: «Skal me på besøk til nokon då?» Hos oss er besøk ein stor ting. Det er noko vi gler oss til. Ungane må ikkje vera stille eller gå på rommet når vi har besøk. Sidan vi har mange gjester, har ungene lært seg å vera saman med mange forskjellige folk. Ungane underheld og har ofte mange å leike med. Vi set sjølvsagt spesielt stor pris på gjester som ser ungene, men skulle dei ikkje gjera det, er det ikkje så lenge til dei må sjå dei. Når vi har gjester likar vi sjølvsagt at barna oppfører seg fint, men vi gøymer ikkje problema vi faktisk har. Vi trur at det er i heimen ein lærer mest, og difor er det viktig for oss at barna får delta på cellesamlinga og i lovsongen før dei skal leggja seg.

Vi inviterer gjerne folk på middag, men gjestene må oftast vera med på å laga middagen sjølv



8. Gjer det enkelt

Wolfgang Simson skriv i "Hjem som forandrer verden" at det er viktig med eit ope kjøleskap. Det er vi hjartans einige i! Mat er viktig for kropp og sjel, og er ein god startar i godt fellesskap. Før vi fekk gutane, lika vi å laga store, lange middagar med sølvbestikk og fin oppdekking. Det likar vi for så vidt enno, men tida vår har blitt litt meir skvisa. Vi prøver difor stadig å tenkja enkelt og har lært at det enkle ofte er det beste. Vi plukkar difor stadig med oss gode mattips. Dei skal helst vera enkle, kjappe og smakfulle og gjerne har ein eksotisk vri. Vi drøymmer om å gjera det til ei kokebok på sikt. Det viktigaste er jo at ein kan samlast og ha fellesskap!

9. Rent og pent eller stearinlys?

Mange tenkjer at ein må vaske hus og ha det reint og pent før ein skal ha gjester. Jan Sigve si mor lærte oss noko om dette: Ho sa: «Jeg tenner noen stearinlys og demper belysningen, så er det ingen som legger merke til litt støv i krokene.»

10. Lag fleire sirklar

«Det er alltid plass til ein til,» er eit fint prinsipp. Dette er i og for seg eit veldig bra prinsipp, men det blir ofte løyst på feil måte. I staden for å laga sirkelen større, bør ein heller laga fleire sirklar. Har du lagt merke til kor få som seier noko i veldig store sirklar? Vi har tatt konsekvensen av dette då vi innreia huset vårt. Vi har bevisst laga mange små krogar og prøver etter beste evne å hjelpa folk til å spreia seg for at alle skal oppleva det nære fellesskapet. Dette er òg noko vi kan etterstreva når vi riggar til menighetslokale og kafear.

11. Sjå den eine

Når vi les Apostelgjerningane slår det oss korleis evangeliet vart utbreidd med at apostlane gjekk rundt og møtte enkeltmenneske. Jesus såg alltid den eine. Det er viktig for oss òg. Det er enklare å få den gode samtalen med den eine i heimen enn på eit lokale der det er mange menneske.



NAVN

Jan Sigve
Hystad

NAVN

Astrid Elin
L. Hystad

ALDER

41

ALDER

34

FAMILIEFORHOLD

Gift, to gutter Isak 5 år, Jakob 2 år

YRKE

Utdannet elektriker.
Jobber i Kristent Nettverk.

YRKE

Lektor

FUNKSJON I GUDS RIKE

Leder fellesskapet på Stord.
Kristen morromann.
Relasjonsbygger.

FUNKSJON I GUDS RIKE

Mor til mange,
Gruppeleder,
Bor på Stord.



Kjærlighetsmåltid

Mål med tid – tid med mål

Det beste et menneske kan gjøre er å spise og drikke og unne seg gode dager midt i alt sitt strev – sa den vise kong Salomo. "...også dette kommer fra Guds hånd" fortsatte han. Har du noen gang vært i et bryllup eller en bursdagsfest uten mat eller drikke? Ved alle store begivenheter har måltidet en sentral plass. "Veien til mannens hjerte går gjennom magen" blir det sagt, og det er sikkert flere enn meg som har fått høre at "uten mat og drikke duger helten ikke". Hvorfor er måltid så viktig? Og hvordan kan vi holde kjærlighetsmåltid slik Gud vil?

Massevis av mat og drikke

En respektert teolog ble spurt om han kunne nevne ett område som preget de første kristne mer enn

noe annet. "Det må være all maten" svarte bibellæreren. "De spiste jo hele tida!" Både Jesus og hans første etterfølgere var kjent for "massevis av mat og drikke" proklamerte han. Jesus visste hvordan folk oppfattet ham: "han både spiser og drikker, og de sier: Se, for en storeter og vindrikker, venn med tollere og syndere!" Det virker ikke som om Jesus hadde særlig problemer med denne karakteristikken. Når Jesus og disiplene var på fest, var det mer enn kirkekaffe med saft i plastbegre og tørre Mariekjeks.

Måltid er tid med mål

Helseguru Grete Roede mener at måltidene er en nøkkel til et sunnere liv. Gud vil at vi skal leve sunne og gode liv, og han har lovet å velsigne maten vi spiser. Men det er ikke bare

De daglige samlingsstundene i forbindelse med måltidene er verdifulle ””



maten, med sine respektive antall karbohydrater som er viktig, det er like mye tiden man bruker sammen. "Det er det å møtes - rundt et måltid, som er viktig. Måltid. Det er et veldig fint ord. Et mål med tid" sa Jeanette Roede, arvtakeren til det store helsekonsernet i et intervju med Tine. Å bruke av sin verdifulle tid for å dele mat med andre er et mål i seg selv. Man trenger ingen andre mål for tiden enn fellesskapet rundt måltidet.

Familien samles rundt bordet

"I dag er det Erik som skal dele et gudsord med oss" sa pappa Åge til familien rundt frokostbordet en helt vanlig sommerdag. "Kjære menighet" kunne Erik fortsette. Han husker med glede tilbake på stundene da familien var samlet rundt matbordet med Gud i sentrum. De daglige samlingsstundene i forbindelse med måltidene er verdifulle. Hver enkelt av dem er dyrebare muligheter til å minnes Guds godhet, takke og søke Ham og til å se at hvert enkelt familiemedlem tar steg og vokser. "Barneoppdragelsen begynner ved middagsbordet, ikke på møter" kan jeg huske at Noralv Askeland sa i en preken for mange år siden. Nå, som ung far, skjønner jeg hva han mente.

Et åpent hjem – et åpent liv

Da vi var små elsket vi å ha besøk og gjorde alt vi kunne for å ha så mye

besøk som overhodet mulig. Ingen anledning var for hellig til å kunne ha besøk. Selv på julaften hadde vi naboer, eller andre venner med på feiringen. En måned bodde vi sammen to familier – ti personer – i en blokkleilighet. Utrolig nok – alle minnene fra denne tida er utelukkende gode. Jesus var også gjestfri og opptatt av å ta seg av sine kontakter. Det første underet Han gjorde skjedde i et bryllup, da han gjorde vann til vin. Mange vil kanskje si at det siste underet Jesus gjorde før han fór opp til himmelen, var å diske opp en skikkelig frokost for vennene sine! Men, for mange voksne, her i kalde Norge, er det mer fristende å ha sine egne uforstyrrede hi hvor man kan være seg selv, helt alene. Det behøver ikke være galt i seg selv, men det kan fort bli en unnskyldning for å ikke leve i lyset og slippe andre inn i livet sitt. Å invitere noen hjem kan derimot være et enkelt, konkret og godt steg i retning av et mer åpent liv.

Tid med mål om å nå ut

Jesus var snar med å besøke folk. Han brukte ofte verdifull tid til fellesskap over et måltid. Tenk for eksempel på historien om Sakkeus. Han ga oss den samme strategien for å vinne nye, blant annet i Lukas 10. Vi skal ta inn i et hjem, og bli der. To ganger sier han at vi skal spise med dem vi er kommet i kontakt med. Enten det var store folkemengder,

eller noen få disipler, så brøt Jesus gjerne brødet med dem, og viste på den måten sin kjærlighet og inkludering. Da Paulus var på vei til Roma som fange, var han ombord på et skip. Det ble skikkelig storm og båten fikk store problemer fordi de ikke hørte på Paulus. Midt på natta, på det verste punktet i denne vanskelige situasjonen, samler Paulus alle ombord og arrangerer et måltid! Han bryter et brød og takker Gud høyt. Alle får nytt mot – og Gud får siden ære for å ha berget dem. Vi kan også bruke måltidene til å nå ut med Guds kjærlighet til andre mennesker.

Festmåltid i menighetslivet

Kona mi, Nina, og jeg har gleden av å få være en del av et pionéararbeid i Åsane bydel i Bergen. Det er både spennende og utfordrende for oss som en husforsamling å gjøre ting på nye måter. Helt fra starten av har fellessamlingene våre vært sentrert rundt fellesskapet og måltidet. For noen har det nok vært frustrerende ikke å ha kontroll over alle detaljer rundt samlingene, men friheten har vist seg å bære gode frukter. Alle bidrar med litt mat og drikke hver, etter smak og ønske. Brødsbrytelsen er en naturlig del av måltidet. Vi takker Gud og minner hverandre på enheten i måltidet. Hver gang storfamilien er samlet, blir det fest, og samlingene har blitt et høydepunkt for alle som er med.



Nattverden har for mange blitt fullstendig institusjonalisert og individualisert. Dette skjedde da relasjonene forsvant. ”

”Nøkkelen? Det er kaffe, det!”

Som presteassistent i militæret fikk jeg gleden av å delta på et kurs om kristen enhet. Pastor Rolf Helén Iversen var invitert for å fortelle om det gode som var i ferd med å skje mellom ledere fra mange forsamlinger i Bergen. ”Men hva er nøkkelen til denne enheten?” var det etter hvert en prest som utbrøt. ”Nøkkelen? Det er kaffe, det!” svarte Iversen. Først kom noen få pastorer sammen som venner, over en kopp kaffe og et wienerbrød eller to. De begynte ikke med en komité som skulle drøfte teologiske spørsmål, men som brødre som likte å være sammen. Etter et par år var det også blitt et grunnlag for å kunne drøfte lærespørsmål, men enheten begynte med noen som spiste og drakk sammen. Da Jesus innførte paktmåltidet var det akkurat enheten som var i fokus. Kanskje var de daglige måltidene i den første menighet noe av grunnlaget for suksessen og enheten de uttrykte: ”...i hjemmene brøt de brødet og spiste sammen med oppriktig og hjertelig glede. De sang og lovpriste Gud og

var godt likt i hele folket. Og hver dag la Herren til nye som lot seg frelse” (Apgj. 2, 46-47).

Bort med ”hokus pokus filiokus”

I middelalderen leste prestene liturgien sin på latin. Når nattverden skulle holdes hørtes ordene ”Hoc est corpus Filei” som betyr ”dette er Sønnens legeme”. Vanlige folk skjønnte lite av disse ordene, men tenkte at det måtte være en bra trylleformel. Når de kom hjem for å prøve ut denne underlige formularen hørtes den mer ut som ”hokus pokus filiokus”. Hvordan den fungerte vet vi ikke, men det er uansett paradoksalt at kjærlighetsmåltidet som Jesus innstiftet var blitt noe fremmed og fjernt – like uforståelig som en trylleformel. Den varme atmosfæren mellom Jesus og hans nærmeste venner ble erstattet med en rar, fremmedgjort liturgi, som går ut på å spise små oblater, drikke ett eller annet alkoholfritt i et lite medisinerbeger, på en livsfjern samling i et stort grått og kaldt bygg, ledet av en prest som ingen kjenner, så det hele kan gjennomføres helt privat og

anonymt. Nattverden har for mange blitt fullstendig institusjonalisert og individualisert. Dette skjedde da relasjonene forsvant.

Se Torfinn

For de som kjenner Paulus’ oppfordring om å holde blikket festet på Jesus kan det høres feil ut når jeg nå sier at Herrens måltid handler om å ”se Torfinn”. Bibelen nevner nemlig ulike fokus i forbindelse med kjærlighetsmåltidet som kan summeres i punktene å se:

Tilbake

Opp

Rundt

Fram

Inn

Vi blir oppfordret til å se tilbake på hva Jesus har gjort for oss. ”Gjør det til minne om meg!” sa Jesus. Men vi ser ikke bare på det som skjedde på korset, vi ser opp på den oppstandne Jesus, som sitter ved Faderens høyre hånd i himmelen. ”Over alle makter og åndskrefter, over alt velde og herredømme og over alle navn som nevnes kan, ikke bare i denne tid, men også i den kommende. Alt la han under hans føtter...” (Efeserne 1, 20-22).

Hvis vi ser videre i denne teksten, blir vi oppmerksom på neste punkt: ”...og ham, hodet over alle ting, ga han til kirken, som er Kristi kropp, fylt av ham som fyller alt

Det å stadig dele måltid med gode søsken er en fantastisk måte å holde livet sitt på rett plass med Gud.



i alle" (vers 22-23). Menigheten i Korint ble refset av Paulus på grunn av sin praksis når det kom til brødsbrytelsen: "For den som spiser og drikker uten å tenke på at det er Herrens kropp, spiser og drikker seg selv til doms. Derfor er det mange svake og skrøpelige hos dere, og noen er sovnet inn" (1. Korinterbrev 11, 29-30). De så ikke rundt seg – aktet ikke på Herrens kropp. Både i forkant og etterkant av dette avsnittet, forklarer Paulus hva som var så galt med denne praksisen: "Når dere da kommer sammen, er det ikke Herrens måltid dere holder. For når dere spiser, holder hver og en av dere måltid for seg selv" (vers 20-21).

Hver gang dere deler dette måltidet "forkynner dere Herrens død helt til han kommer" sa apostelen. Så det er også en sterk proklamasjon av det som kommer. Vi ser fram til at Han som fór opp, skal komme tilbake – og det snart!

Det går altså an å "spise seg selv til doms", men "hadde vi bedømt oss selv, hadde vi unngått å bli

dømt" sier Paulus. Måltidet handler altså også om å se inn i seg selv. Når du skal komme framfor Gud med en gave, men kommer på at du har noe uoppgjort med noen "så la gaven din ligge foran alteret og gå først og bli forlikt med din bror" sa Jesus (Matteus 5, 24). Enda viktigere er det at når vi kommer sammen for å holde måltid så er vi ett. I Det nye testamentet ser vi alvoret i å ha uoppgjorte ting i livet vårt når vi stiger fram for Gud med våre søsken. Historien om Ananias og Saffira som dør fordi de lyver for Den hellige ånd, er et slikt eksempel. Hvis vi ser inn i oss selv og gjør opp, da blir vi ikke fordømt. Det å stadig dele måltid med gode søsken, er med andre ord en fantastisk måte å holde livet sitt på rett plass med Gud.



NAVN
**Per Filip
Osland**

ALDER
24

SIVIL STATUS
Gift, far til Jonatan (2 1/2 år)

YRKE
Lærerstudent

FUNKSJON I GUDS RIKE
Menighetsplanter i Åsane
bydel i Bergen

INTERNETTID
<http://perfilip.typepad.com>

Å arbeide på lag med Gud

Det er ikke slik jeg kjenner Gud. Jeg har arbeidet for Gud i 15 år, og resultatet er kritikk, misnøye og minimale resultater. – Mannen i sofaen var sint og skuffet. Jeg prøvde å si til ham at det at han hadde jobbet for Gud kunne være hele problemet. Gud vil arbeide i oss og gjennom oss, i stedet for at vi skal gjøre noe for ham. Han så spørrende på meg, tydelig uten å forstå noe av det jeg sa. Jeg prøvde å vise ham hvordan han hadde ledet menigheten som en bedrift med seg selv som daglig leder, styreformann og generalforsamling, og at Gud er ute etter en familie, ikke en organisasjon bygd på menneskelige strukturer. "Gud er en far, ikke en konsernleder", sa jeg, "og det får konsekvenser for måten vi arbeider i Guds rike på". Vi kom ikke videre i samtalen, og etter noen år begynte han å arbeide i næringslivet, og mange måtte trå til for å rydde opp etter ham i menigheten han forlot.

Jesu møte med datidens religiøse ledere, førte alltid til konflikt og konfrontasjoner¹, og Jesus advarte folk



Gud er en far, ”
ikke en konsernleder

flest mot dem. Han var oppgitt og fortvilet over at de ikke kjente Gud eller måten Gud arbeidet på². Gud arbeider på en måte som det naturlige mennesket har vanskelig for å forstå³. Da Jesus møtte Nikodemus (Johannes evangelium kapittel 3), var det tydelig at Nikodemus ikke forstod hva Jesus snakket om. Jesu medisin var å bli født på ny⁴, noe som Nikodemus ble enda mer forvirret av å høre. De gode nyhetene er at når en blir født på ny, får en del i guddommelig natur og blir i stand til å kjenne Gud og forstå måten han arbeider på⁵

Mens Vesten humanistiske kultur bedømmer mennesker ut fra makt, penger, eiendom og berømmelse, er Guds målestokk ydmykhet, tjenersinn, nestekjærlighet, raushet og forsonlighet⁶.

Hva sier Bibelen om måten Gud arbeider på:

1. Gud har initiativet – han er kilden. Alt begynner hos Gud. Da Jesus forsvarte at han helbredet på sabbaten, sa han "Min Far arbeider helt til nå. Også jeg arbeider"⁷. Det er fantastisk å kjenne en Gud som er opphav til alle ting, som har skapt alt, som har all makt i himmel og på jord, og som har både en plan for og full kontroll med framtida. Vi er elsket av Gud, og slipper å gjøre oss bedre eller pynte på fasaden. Gud frelste oss av bare nåde, det er ikke noe vi klarte selv⁸. Det gir en grunnleggende kvile som et viktig utgangspunkt i det å tjene Gud. Det vi gjør skjer ut fra en posisjon av at vi har et fortrolig forhold til Gud. Det frir oss fra stress, mas og kav, og gjør at det blir

mat for oss å tjene Gud⁹. Da slipper vi frykten for å mislykkes og fungerer på en måte som gjør at vi holder hele livet uten å brennes ut eller gå trøtt før tida. Det å tjene Gud blir en naturlig respons fra oss for det han har gjort, og ikke noe vi gjør for å fortjene hans kjærlighet og nåde.

2. Gud arbeider på naturens måte.

Når Jesus skal forklare Guds rike for disiplene bruker han bilder fra naturen¹⁰ (såmannen, sennepsfrøet og surdeigen). Det innebærer en arbeidsfordeling mellom Gud (naturen) og mennesker som enhver bonde eller gartner er vant med. Gud har skapt naturen med dens livslover, og Jesus brukte naturen for å lære menneskene om Guds rike¹¹. Det er heldigvis bare Gud som kan gi vekst. Når vi gjør vår jobb, vil Gud automatisk gjøre sin.

Paulus har skjønnet dette når han skriver at han sådde, Apollos vannet, men Gud gav vekst¹². Det er befriende å vite at det er Gud som står for veksten. Vårt ansvar er å så og vanne. Det å så, er et livsprinsipp som gjelder på alle livets områder. De som kjenner Gud vil være rause mennesker som velsigner andre med det de har fått. De blir givere.

I lignelsen om såmannen er det som blir sådd Guds ord og jorda er menneskenes hjerter¹³. Det viktigste vi gjør er å så Guds ord i våre egne hjerter. Det betyr at skal vi ha en god høst, må vi ha rikelig med såkorn og godt jordsmonn. Derfor har vi i dette bladet av FOLK skrevet om betydningen av disippelfellesskap (DF), fordi i dette fellesskapet mellom to eller tre får vi hjelp til å leve et liv som tar vare på dette grunnleggende livet med Gud: Ta imot Guds ord og la Ordet få vekstvilkår slik at vi blir etterfølgere av Jesus. Det fantastiske i dagens teknologiske verden er at en kan få Bibelen på CD og MP3 slik at en kan lett ta imot store porsjoner med Guds ord i hverdagen.

3. Gud arbeider fra det lille til det store. Da Jesus ble født som en baby i en ubetydelig by i Israel, var det ikke mange som forstod konsekvensene for verdenshistorien. Lignelsen om sennepsfrøet viser den krafta som finnes inne i et lite frø. Det går 760 sennepsfrø på ett gram. Men

De gode nyhetene er at når en blir født på ny, får en del i guddommelig natur og blir i stand til å kjenne Gud og forstå måten han arbeider på

i det lille frøet finnes livskraft til å bli et tre. Når en sædcelle og en eggcelle smelter sammen, gir det opphav til et nytt menneske, og i embryoet ligger all informasjon (DNA) for at det skal bli et voksent, friskt og helt menneske.

Jesus prioriterte tiden med de 12 disiplene, og gikk fra folkemengden for å være sammen med dem¹⁴. Selv om han betjente tusener i sin tjeneste, var det de 11 disiplene som fikk oppdraget om å forkynne evangeliet til verdens ende¹⁵. Han visste at de 11 hadde fått del i det han hadde, og at de ville være i stand til å fullføre oppdraget når de jobbet på samme måten som Jesus gjorde.

4. Gud arbeider innenfra og ut,

ikke utenfra og inn. Jesus sa at Nikodemus måtte bli født på ny for å komme inn i Guds rike. Og hemmeligheten med kristendommen i forhold til andre religioner, er erfaringen av en ny fødsel, et nytt liv, et nytt hjerte¹⁶. En får ikke nye skikker, regler og bud, men en ny kilde og ny indre drivkraft. Det betyr at fokuset ikke er på de ytre rammene, men på å gi næring til det indre mennesket. Menneskene blir forandret gjennom at det nye livet gir nye verdier, nye mål og ny livsstil, ikke ved å få andre ytre krav og forventninger. Resultatet blir at et liv

som ligner på Jesus vokser fram og modnes etter hvert som tiden går.

En baby har alle egenskaper og potensiale i seg for å bli et voksent menneske, det eneste som kreves er næring i vid forstand og et godt oppvekstmiljø. Det samme gjelder

det åndelige livet i Jesus. Gud har lagt ned i oss alt som trengs for å bli modne og sterke kristne da vi ble født på ny. Næring (Guds ord) og Guds familie (Menigheten) er det som skal til for at livet vokser og vi blir sunne kristne.

Å leve etter den menneskelige gamle måten (kunnskapens tre) innebærer at livet reguleres gjennom kontroll, styring, belønning og straff. Vi har enorme mengder kunnskap og informasjon, nok til å løse alle de store verdensproblemene som sult, sykdomsepidemier og analfabetisme, men klarer ikke å omsette kunnskapen i praksis. Det å eie, ha makt, tenke kortsiktig og spille på frykt hindrer rettferdighet og fred.

Guds måte er å forandre folks hjerter, slik at vi endres innenfra og ut. Forandrede enkeltmennesker, fører til forandringer i familien, som endrer lokalmiljøet, kommunen, regionen og nasjonen. Denne forandringen er på mange måter selvregulerende fordi den skjer gjennom enkeltmennesker. Behovet for politi og ytre sanksjonsmidler reduseres enormt fordi samvittigheten betyr mer for folk enn frykten for å bli oppdaget og straffet.

I menigheten ser vi eksempel på slike endringer. Her knytter leder-

skapet mennesker til Jesus, appellerer til menneskers samvittighet og gir næring til det nye, indre livet folk har fått¹⁷. De er fedre og mødre, og ikke sjefer¹⁸. I et slikt miljø skapes modne og trygge mennesker, som blir kreative og fargerike, og de setter sitt positive preg på samfunnet rundt seg. Det skapes et miljø av frihet og samhandling¹⁹.

5. Gud arbeider gjennom reproduksjon. Alt ekte liv reproduseres, og det bevarer samme kvalitet og livskraft som det opprinnelige livet.²⁰ Guddommelig liv oppstår ved at et individ er opphav til et nytt individ. Vi kan alle se tilbake til ei mor og en far som igjen kan se tilbake til sine foreldre osv.

Det at vi kan reprodusere det livet vi selv har fått, er en gave fra Gud. Det å stå med en baby i armene, som kommer fra vår kjærlighet og vårt liv, er en livsforvandlerende opplevelse. Det samme som skjer i det naturlige, skjer også i det åndelige. Det livet vi har fått fra Gud kan vi gi videre til andre som de gir videre til andre osv. Dette gir uante muligheter for vekst, uten at kvaliteten blir redusert.

Når vi forstår reproduksjon, er vi villig til å gi fra oss ansvar og myndiggjøre andre, utruste mennesker til tjeneste og glede oss over andres framgang og suksess. Vi gjør ikke mennesker avhengige av oss selv, men skaper nye ledere (åndelige mødre og fedre) som gjør at ikke lederskapet blir en propp som hindrer vekst og utvikling.

Når vi forstår dette, bygger vi nære relasjoner til noen få mennesker, framfor å berøre flest mulig. For eksempel vil en evangelist femdoble kapasiteten ved å hjelpe frem nye evangelister til tjeneste framfor å bruke all sin tid til å gjøre jobben selv. Nøkkelen ligger i å øke kapasiteten for vekst gjennom å se nye mennesker komme i funksjon. Dette er multiplikasjon, og er en nøkkel

til å forstå hvorfor små bevegelser blir enorme og verdensomfattende i løpet av relativt kort tid. Vi blir opptatt av å gi det vi har til neste generasjon, og vi gleder oss over at de går videre.

Guds rike skal fylle jorda

Det er når evangeliet går fra person til person uten at det stopper opp, at vi ser enorme samfunnsforvandlerende endringer. Historien er full av eksempler. Vanlige mennesker gir evangeliet om Jesus videre, og er åndelige mødre og fedre for mennesker som søker Jesus. De åpner opp heimer og kjøleskap og gir mennesker hjelp og frihet til å gi evangeliet videre. Da finnes det ingen grenser for vekst og utvikling.

Da bygges ikke organisasjoner og imperier rundt enkeltmennesker, men det vokser fram organiske menigheter i alle deler av samfunnet. Det blir flere tusen nye menigheter i Norge. De fleste blir små, passe store til å samles i hjemmene. Men som alle andre familier, så vokser barna opp, blir voksne, og starter sine egne familier. Det samme vil skje i menighetene. Det vil skje en knoppskyting og reproduksjon som følge av livet uten menneskelig kontroll. Men Gud vil ha kontroll, og evangeliet vil nå inn til alle deler av samfunnet. Budskapet vil være det samme, men med store kulturelle forskjeller i uttrykksformer. Midt i det hele vil det være en åndens enhet som vil vise verden at Jesus lever i beste velgående, at han elsker alle mennesker og ikke gjør forskjell på folk.

Det er fantastisk å kjenne Gud og arbeide på hans måte. Det er mye bedre enn å få Gud med på sine ting. Maria og Martha elsket begge Jesus, men Martha var mer opptatt av å gjøre noe for Jesus enn å la han gjøre alt for henne²¹. Det gjorde at Jesus måtte snakke til henne da hun klaget på Maria. Det å kjenne Gud og måten han arbeider på gir oss glede og frukt i arbeidet.



NAVN
Terje Dahle

KONTAKT
tedahle@online.no

- 1 Luk.11,42-54
- 2 Matt.22,29
- 3 1 Kor.2,14
- 4 Joh.3,3
- 5 2 Pet.1,4, 1 Kor.2,15-16
- 6 Matt. Kap.5-7
- 7 Joh.5,16
- 8 Ef.2,8-9
- 9 Joh.4,34
- 10 Matt.13
- 11 Mark.4,26-29
- 12 1 Kor.3,6
- 13 Matt.13,18-19, Luk.8,11-15
- 14 Luk.9,10
- 15 Joh.20,21, Matt.28,18-20
- 16 Jer.31,31-33, 2 Kor.5,17, Joh.7,37-38
- 17 2 Kor.4,2 + 11,2,
- 18 1 Kor.4,15, Gal.4,19
- 19 1 Kor.12, Gal.5,1
- 20 Her har de som tror på Darwins utviklingslære og ateister et problem. Mennesker kan ikke skape liv, bare kopier og kloner. Og mutasjoner, som er noe av grunnlaget for troen på utviklingslæren, får problemer med reproduksjonen.
- 21 Luk.10,38-42

Det vil skje en knoppskyting og reproduksjon som følge av livet uten menneskelig kontroll. Men Gud har kontroll





Reelle relasjoner

Alle ærlige søkende mennesker ønsker å leve sant og åpent, men ingen greier seg uten hjelp fra andre. Her er noen enkle steg for å sikre ekte fellesskap med Gud og gode venner.

Ei dame jeg kjenner hadde vært med i ei bibelgruppe i over ti år uten å bli kjent med folk i gruppa. Siden hun ikke greide å spore noen åndelig vekst hos seg selv eller de andre, foreslo hun at de skulle bli mer personlige og direkte med hverandre. Det var de fleste ikke klar for. De ønska å fortsette å utveksle uforpliktende synspunkter.

Livsferne grupper

Dessverre er det mulig å gå på kristne møter i årevis uten at noen får vite hvordan det virkelig står til. Heldigvis er det stadig flere som ser at anonyme møter og livsferne grupper ikke produserer det Gud er ute etter. Folk er lei av å være passive benkeslitere i forsamlinger der troen er privatisert. Vi ønsker reelle relasjoner med ekte venner. For alle som har fått Jesus på innsida, er det naturlig å åpne livet sitt for andre kristne og dele sin tro med dem som ikke kjenner Ham. Selv om det kan være ydmykende at andre finner ut hvordan det virkelig står til, er slike vennskap befriende og nødvendige.

Dessverre er det mulig å gå på kristne møter i årevis uten at noen får vite hvordan det virkelig står til ”

Berøre det virkelige livet

Mengden tid vi bruker sammen sier lite om hvor godt vi kjenner hverandre. Det er mulig å snakke sammen i timevis uten å berøre virkelig liv, men det er også mulig å snakke sammen i fem minutter og hjelpe hverandre til forandring. Samtalen Jesus hadde med kvinnen ved Sykars brønn, er et godt eksempel på det¹. Etter noen få innledende setninger, tok Jesus opp det som var vanskelig og smertefullt, på en direkte og nådig måte. Etter den korte samtalen, var hennes opplevelse at han hadde sagt henne alt. Det er utrolig hvor fort vi kan bli kjent med folk når vi våger å være ærlige og direkte helt fra starten. Selv blir jeg stadig rørt over folks vilje til å åpne opp allerede første gang en hilser på dem. Det er fantastisk å se hva Gud kan gjøre gjennom en enkelt samtale når vi våger å følge Guds Ånd.

Gjør en avtale

Rundt nyttår gjorde jeg en avtale med en kamerat. Vi skulle bruke en halvtime en gang i uka til å stille hverandre syv spørsmål. Idéen fikk vi fra en god venn som hadde lest ei god bok og gjort noen gode erfaringer.

Finn egne treffpunkt

Siden jeg reiser en del og vi bor et stykke fra hverandre, har vi ikke fått til å møtes hver uke. De halvtimene vi har fått sammen gjennomsnittlig annenhver uke har vært gull verd. Kameraten min er kreativ og god til å finne egne treffpunkt, slik at vi ikke bruker noe ekstra tid. Her er spørsmåla vi bruker:

1. Har du fullført ukas bibellesing?

Som kristne har vi opplevd den sterke virkningen Guds Ord har på oss. Derfor vet vi at det er viktig å ta til seg Guds Ord hver dag. Likevel trenger mange av oss hjelp til å prioritere bibellesing midt i vår traveltid. Kameraten min og jeg følger en bibelleseplan der vi leser gjennom Bibelen på ett år. Ved å lese den samme porsjonen, kan vi snakke om det vi har lest.

2. Har Gud snakka til deg? Hva har du i så fall gjort med det?

Noen ganger taler Gud ord til oppmuntring og ny styrke. Andre ganger gir han oss en utfordring eller et oppdrag som krever handling. Siden Ordets gjørere får så mye mer fra

Gud enn de som bare hører², er det godt å hjelpe hverandre til å være raske til å gjøre det Gud ber oss om.

3. Har du bedt for dine ufrelste venner?

Vi brenner for at de som ikke kjenner Jesus, skal få møte ham. Bibelen viser at bønn er viktig for at folk skal bli frelst³. Ei bønneliste med navna på dem du oppfatter som mest åpne i din kontaktkrets, er et godt hjelpemiddel til stadig å be for dem.

4. Har du vært et vitne om Jesus i ord og handling?

Når vi ber for vennene våre, vil Guds Ånd gi oss tanker og idéer om ting vi kan gjøre for å dele Guds godhet med dem. Det å fortelle at du ber for dem, vil ofte gi en åpning for å spørre om det er noe de vil du skal be om. Når du får bønnesvar, har du et godt utgangspunkt for å snakke mer om Gud.

5. Har du vært raus overfor dine nærmeste siden sist?

Å være tålmodig, forståelsesfull og oppmuntrende er ofte vanskeligst med dem vi lever tettest med. I de nære forholda ser vi hvor åndelige og modne vi er. Hvis vi opplever slitasje i de nære relasjonene, er det veldig godt å snakke med noen om det, bli bedt for og få gode tips.

6. Har du gitt etter for fristelser denne uka?

For å gjøre dette enda mer konkret og direkte, nevner min disippelkamerat og jeg opp en del områder her: Har du skadet noen med dine ord – enten ansikt til ansikt eller bak deres rygg? Har du manglet integritet i din omgang med penger og begjært ting som ikke tilhører deg? Har du vært sint eller sur på noen over tid eller ønsket noen noe vondt? Har du tillatt deg selv å se på porno eller andre nedbrytende ting siden sist?

Mange har slitt med synd i årevis uten å snakke med noen om det. Etter hvert mista de frimodigheten

og gleden. Til slutt kan slike hemmeligheter bli så tunge å bære at det går ut over helsa. Bibelen oppfordrer oss til å leve i lyset, bekjenne våre synder og be for hverandre, så vi kan bli helbredet⁴. Et fellesskap med en eller to andre, er ypperlig for å bekjenne eventuelle synder. Å vite at noen kommer til å spørre deg direkte, er en ekstra hjelp til å leve rett.

7. Har du gitt etter for uvaner?

Det kan være forskjell på synder og uvaner. Å sove for mye, se masse på TV eller å spise mengder med søtsaker er ikke synd, det er bare dumt. I et ekte disippelfellesskap kan vi få hjelp til å legge av uvaner og alt som hindrer oss i å leve lurt.

Multipliserende fellesskap

For de fleste av oss som har gjort veldig gode erfaringer med disippelfellesskap de siste månedene, er det noe veldig viktig som gjenstår: invitere nye! Det er så mange andre som lengter etter å oppleve Jesu nærvær når "to eller tre er samla i hans navn"⁵, slik vi gjør. Overvinner vi barrieren det er å leve like åpent med flere, vil disse fellesskapa bli multipliserende. Da er samfunnsforandring innen rekkevidde!

- 1 Johannes 4,7-29
- 2 Matteus 7,24-27
- 3 1. Timoteus 2,1-4
- 4 1. Johannes 1,6-10 og Jakob 5,16
- 5 Matteus 18,20



NAVN

Knut Gudergod Osland

SIVIL STATUS

Gift, 3 barn

YRKE

Jobber i Kristent Nettverk

FUNKSJON I GUDS RIKE

Bibellærer og Mentor

INTERNETTID

www.gudergod.no

Hvordan gjøre ferien enda mer innholdsrik?

Studér bibelen du også!



- En grundig inføring i bibelen og sentrale bibelske temaer.
- Kombiner studier med annen jobb og utdanning
- 8 moduler som gir deg en systematisk innføring i ulike bibelske temaer
- Utarbeidet av bibellærere og teologer med et konservativt bibelsyn

kristen-brevskole.no

Personlig disippelfelleskap

Å leve som en kristen handler om å samarbeide med Guds prinsipper. Det kristne livet kan bare leves på Guds måte. Han som har gjort oss til nye skapninger har også gitt oss oppskriften på hvordan vi best kan leve ut dette nye livet.

Bibelen oppfordrer oss som kristne til å ta ansvar for våre egne liv. Livene våre kan sammenlignes med en åker (Hebr. 6,7, 1.Kor. 3,5-9). Det som vokser opp i åkeren har sammenheng med hva som såes inn i den. Vi kan samarbeide med Gud ved å så det som gjør at Guds liv vokser frem i oss (Gal. 6,7-9). Som kristne er vi ikke bare en åker for Guds liv. Gud har gitt oss jobben med å være gartnere i egne liv. I denne artikkelen skal vi se på hvordan du kan få det maksimale ut av livet Gud har gitt deg!

Tre grunnleggende prinsipper:

Du må så før du kan høste

Guds Ord er såkornet som får Guds liv til å vokse frem i oss (Mark. 4,14). Gode vaner med å så Guds Ord inn i sitt eget liv, er avgjørende. Guds Ord setter oss i stand til å leve ut vårt nye liv (2. Tim3,16-17). Ved stadig å ta til oss Bibelens Ord får vi inn Guds gener.

Alt liv trenger lys for å vokse

Sola gir nok lys til at alle planter kan vokse opp. Likevel er det planter som kveles av mangel på lys. Problemet er ting som kommer i veien for sollyset. En bonde vet viktigheten av å luke vekk ugress for at sollyset skal nå frem til de



Som kristne er vi ikke bare en åker for Guds liv. Gud har gitt oss jobben med å være gartnere i egne liv. ”

plantene han ønsker skal vokse opp. På samme måte oppfordrer bibelen oss til stadig å arbeide med å rydde i livene våre, slik at lyset fra Gud slipper til. Når vi lever så nær andre kristne at vi bekjenner synd for hverandre, lever vi i lyset (1.Joh. 1,5-10). Gjennom å leve i et åpent og fortrolig fellesskap, gir vi rom for at Guds lys kan komme inn i livene våre. Guds lys hjelper oss å avsløre de tingene som ikke skal være der. Med hjelp av andre søsken kan vi få luket dette vekk.

Alt sunt liv reproduseres

Når vi lever livene våre som disipler, vil mennesker omkring oss ønske å

bli kjent med Jesus. Jesus sier at de som følger etter ham, skal han gjøre til menneskefiskere (Matt. 4,19). Gjennom at vanlige kristne ber for andre (1.Tim. 2,1-4) og deler evangeliet med dem, får de anledning til å bli frelst.

5 gode tips

Selv om det er lett å være enig i de prinsippene som Bibelen gir oss, er det ikke alltid like lett å omsette det i praksis i hverdagen. Her følger fem gode tips som hjelper deg til å leve i henhold til de tre prinsippene vi har sett på:

Finn en eller to andre å stå sammen med!

Det er lurt å stå sammen med andre. Vi må leve så nært at vi gir hverandre oppmuntring og hjelp når utfordringene kommer! Det er enklere å takle livets problemer hvis en er to sammen, enn hvis en lever livet alene!

Sett dere mål sammen hver uke om hva dere skal lese i Bibelen!

Mange kristne ønsker å lese i bibelen, men klarer ikke å prioritere det i hverdagen. Gjennom å sette deg mål sammen med en venn, kan du få rutine på bibellesinga di. Bestem dere for å lese de samme bibeltekstene. Kom sammen hver uke og fortell hverandre om hva Gud har talt til dere fra det dere har lest!

Lev åpent og bekjenn synder for hverandre!

Gjennom å be sammen, får vi hjelp til å leve et liv i seier over synd. Gjennom å dele utfordringene med hverandre, kan vi sette i verk konkrete tiltak for å løse dem. Å leve åpent med andre, gjør at vi kan utvikle oss som mennesker. En god måte å gjøre dette på, er å stille hverandre konkrete spørsmål.

Be for hverandres ufrelste venner!

Når Jesus sendte ut disiplene sine, sendte han dem ut to og to (Luk. 10,1). Det er motiverende å stå sammen i bønn for venner og familie som trenger å møte Jesus. Jesus har gitt oss et fantastisk løfte: Dersom to av dere her på jorden blir enige om å be om noe, hva det enn er, skal de få det av min Far i himmelen (Matt. 18,19).

Inkluder nye kristne i disippelfelleskapet!

Paulus oppfordrer sin medarbeider Timoteus til å gi det han har lært videre til mennesker som igjen kan lære andre (2. Tim. 2,2). Det felleskapet som du har med en eller to

andre, kan bli til mange nye disippelfelleskap som igjen kan bli til nye disippelfelleskap. På den måten får nye kristne opplæring til å leve det nye livet. Hvis du har et åpent hjerte, vil du lære mye fra de som er helt nye kristne også!



NAVN
**Håvard
Kjøllesdal**

ALDER
24

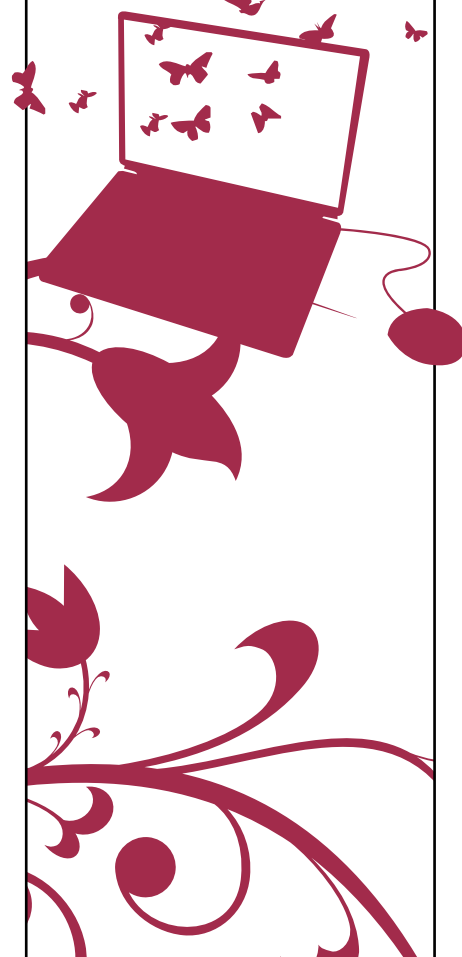
SIVIL STATUS
Gift + 1stk barn

YRKE
Studerer sosiologi ved NTNU

FUNKSJON I GUDS RIKE
Disippel og menighetsplanter i
Trondheim

KONTAKT
<http://havard.blogspirit.com/>

Bokkiosken.no



Disippelfellesskap

- Ekte reality -

En tretvunnet tråd

Reidar og Lisbeth Åsheim bor på Osterøy utenfor Bergen. Reidar er en del av leder-teamet i Kristent Fellesskap på øya, og har et enormt engasjement for menneskene rundt seg. Han kan sjelden vente med å få fortelle gode nyheter som berører folks liv, og har et humør som smitter på de fleste. Disippelfellesskap handler om å gå sammen to eller tre stykker, og hjelpe hverandre til å leve rett i hverdagen, sier Reidar. Å ha noen som ser inn i livet vårt, det er noe vi trenger som kristne – å slippe noen tett innpå livet. Han forteller om hvordan mange personer i Bibelen sto sammen to stykker og styrket hverandre, og trekker fram blant annet David og Jonathan. Det er vanskelig å slite en tretvunnet tråd, legger han til. Guds Ord er sjelden langt unna i Reidar sin munn.

Å finne en person som man har tillitt til, stoler på og trives å være sammen med, er en god begynnelse på et disippelfellesskap. Reidar understreker at det ikke behøver å være en person man kjenner fra før av, selv om veldig mange velger å begynne blant sine venner. Du kan godt finne en person som er litt ulik deg selv – det er bare godt det, sier Reidar. En person som står oss for nær og er altfor lik oss selv kan ofte ha problemer med å utfordre oss tilstrekkelig. Da blir noe av effekten av disippelfellesskapet borte.

Det er viktig å ha en person man stoler på – fortrolighet og forpliktelse er nøkler for å få disippelfellesskapet til å fungere godt. Du sier til den andre "i fra i dag av skal du få lov å se inn i livet mitt". Hvis ikke



Disippelfellesskap handler om å gå sammen to eller tre stykker, og hjelpe hverandre til å leve rett i hverdagen ””

den bestemmelsen er der, så får man ikke et disippelfellesskap til å virke, mener han. Når den andre personen sier det samme til deg, har man utgangspunktet for et forvandlerende fellesskap.

Fellesskapet

I en travel hverdag fylt med familie, arbeid og aktiviteter, forteller Reidar om å sette av tid og prioritere disippelfellesskapet. Reidar og Lisbeth har funnet en fleksibel ordning og deler fellesskapet med et annet ektepar. Det er viktig i disippelfellesskap at det er mann til mann og dame til dame; det har noe med de utfordringene man står i, kommenterer han. Menn tenker mer likt og opp-

lever ting mer likt seg imellom. Det samme gjelder for kvinner.

Styrken i hele disippelfellesskapet er at man bestemmer seg for å bruke tid med Gud. Man har bestemt seg for å bruke tid i Guds Ord – det er jo det som er bærebjelken i hele disippelfellesskapet, sier Reidar. Guds Ord er et utgangspunkt når de møtes, og et utgangspunkt i livet. Hver dag har de forpliktet seg til å lese to kapitler i Bibelen. En slik forpliktelse krever oppfølging. Han mener at det for mange kristne ikke er noen selvfølge å fylle seg med Guds Ord hver dag. Dagene er ulike, og setter man ikke av tid til å fylle på fra Bibelen, så går man fort tom. For Reidar sin del er

Fortrolighet og forpliktelse er nøkler for å få disippelfelleskapet til å fungere godt ”

utfordringen at han nesten ikke kan legge Bibelen til side. Det blir fort både ti og tjue kapitler om dagen, smiler han. Hvis jeg får starte dagen med å legge et godt fundament i livet mitt – fyller på med Guds Ord helt ferskt og helt nytt – så har jeg mye lettere for å benytte det utover dagen når jeg møter utfordringer, legger han til. Det å være trofast mot disippelfelleskapet gjør at hverdagen fungerer. Det er en fantastisk hjelp til selvhjelp.

Det er viktig å gjennomføre det man har blitt enige om. Når man skal møtes hver uke, kan praktiske forhold gjøre dette vanskelig. Da er det en styrke å tenke fleksibelt og alternativt. Samtidig kan man gjøre noen enkle grep som å finne noen i nærmiljøet. Hvis det er noen som har små barn, kan kanskje disse stå sammen med noen som ikke har barn. De kan være mer fleksible til å røre på seg. Dessuten kan gjerne gode venneektepar avtale disippelfelleskap, slik som Reidar og Lisbeth har gjort. På den måten bruker man tiden effektivt sammen. Iblant handler det mer om enkel og praktisk tenkning enn nøye planlegging.

Hjelp til å leve rett

Disippelfelleskapet gir den enkelte hjelp til å leve rett i hverdagen. Det å ha en annen person å regelmessig stå til ansvar for, hjelper en å være bevisst sine handlinger og få tilgivelse om noe skulle gå galt. Å ha synd i livet sitt stenger for veldig mye av det Gud har kalt deg til, sier Reidar. Jeg har sett det at jeg mister frimodigheten hvis det kommer synd inn i livet mitt. Uten frimodighet, overfor Gud og mennesker, er

det mange som trekker seg unna folk i stedet for å bruke det verdifulle Gud har lagt ned i dem.

Reidar understreker at utfordringene vi har som kristne ofte er helt nede på grasrota. De handler om hvordan vi takler rollen som foreldre og ektefelle, hvordan vi styrer pengene våre, om vi takler selvmedlidenhet godt eller hva vi bruker tiden til når vi surfer på internett. Hensikten med å være åpen, kommenterer Reidar, er at man skal få lov til å få hjelp. Bibelen oppfordrer oss til å legge ned livene våre og hjelpe hverandre – det gjør man ikke hvis man skjuler hvordan livet egentlig er.

Å være åpen er noe Reidar aldri har hatt problemer med. Han uttrykker forståelse for de som kanskje har delt personlige ting med gode venner, og så opplevd at det har kommet på avveie. Men det å ha et åpent

bare enkelt i livet. Reidar forteller om hvordan de følger hverandre opp, og sier jeg vet at den broren får lov til å stille meg spørsmål om veldig nærgående ting i livet mitt, og det er helt okey - jeg har gitt han lov til det. Etter hvert som man har fulgt hverandre en stund, så kjenner man den andre enda bedre, og man vet hva det er verdt å bruke tid på å snakke om og ikke.

Nytt liv i menigheten

Reidar ser på det som foregår i disippelfelleskapene som begynnelsen på noe nytt, og tror menigheten vil få høste stor frukt av det. Jeg tror at dette er et springbrett til en enorm vekkelser. Vi opplever at det som skjer nå er at Gud får rense menigheten – Han renser livene våre. Gjennom nære disippelfelleskap blir vi bedre kjent med Gud og bedre kjent med hverandre. Det ligger ikke i den norske kulturen å komme skikkelig innpå hverandre,

Vi opplever at det som skjer nå er at Gud får rense menigheten – Han renser livene våre. ”

disippelfelleskap med en person man stoler på er noe som skal være preget av trygghet, respekt og fortrolighet. Styrken ligger i at man åpner seg for en bror, og så går man til Gud med ting sammen. Man ber til Gud om tilgivelse hvis man har tråkket galt, og så står broren sammen med deg og ber for deg.

Det å stille hverandre nærgående spørsmål kan oppleves utfordrende, selv for personer som kjenner hverandre godt. Men fasadene er lite verdt å ta vare på, kommenterer Reidar. Noen velger å bli enige om en liste med spørsmål som berører punkter om personlig integritet og livet som en kristen. Selv bruker ikke Reidar noen liste som følges slavisk, men tar utgangspunkt i å høre hvordan det egentlig er med den andre – ingen har det

og selv de vi har rundt oss i hverdagen kjenner vi kanskje ikke godt nok – særlig hva angår evner og talenter mener Reidar. Den muligheten man har til å bringe et godt ord til noen i et så nært fellesskap, gjør at folk vokser. Nådegaver som noen har holdt tilbake i årevis kommer plutselig frem. Her handler det om å se personen man er sammen med, og anerkjenne og sette ord på det Gud er i ferd med å gjøre i vedkommende. Det som hjertet er fylt av, det renner munnen over med. Jeg tror det viktig at man fyller på med gode ting, for det er det som vil komme ut igjen, sier han.

Nesten alle i menigheten på Osterøy nå lever i gode disippelfelleskap, og dette har fått store konsekvenser når menigheten samles. I utgangspunkt-



Den muligheten man har til å bringe et godt ord til noen i et så nært fellesskap, gjør at folk vokser.

”

tet kan selv en cellegruppesamling med åtte eller ti personer oppleves for stor til at folk slipper til, åpner døra på gløtt til det virkelige livet og benytter nådegavene frimodig. Men det er jo en vitamininnsprøytning for cellegruppa, disse disippelfellesskapene. Folk kommer på samlingen og er klare. De har hatt en god uke og Gud har talt til de gjennom Bibelen. Det er en velsignelse for cellegruppa. Reidar forteller at Guds Ord har fått en helt ny betydning i menigheten, og at det snakkes mer om Guds Ord når menigheten samles. Det å regelmessig fylle seg med det som står i Bibelen, skaper en enda større sult etter Ordet. Man deler automatisk av det overskuddslivet man lever hele uka.

Også for ledergruppen har livet i disippelfellesskapene fått store ringvirkninger. Vi hadde ikke klart å knytte det nære gode forholdet som trengs i et lederskap uten dette, men i dag så leder vi på en helt annen måte fordi vi har et mye nærere forhold til hverandre, sier Reidar. At lederteamet har blitt knyttet tettere sammen har ført til at de nå møtes enda oftere også ellers i uka, og søker Gud og ber for menigheten.

Disippelfellesskapet lærer oss å bry oss om hverandre. Hvis vi kan leve livet så nært, står vi enormt sterke, kommenterer Reidar. Man blir mer observant på folk – om de har det bra eller ikke. Det å se at en person ikke har det bra, og bry seg nok til å ta tak i personen kan bety mer enn vi aner for den som berøres. Reidar forteller at han har møtt mennesker som har deltatt på menighetens samlinger i årevis, men unngått å virkelig komme i berøring med noen. Plutselig er det noen som tar tak i vedkommende og spør hvordan han egentlig har det, og et helt liv blir forvandlet.

Å reprodusere liv

Reidar deler ivrig om å reprodusere liv. I årevis har han og kona snakket om at de har savnet noen som kan stå de virkelig nær og komme skikkelig under huden på dem. Når de første gang fikk høre om disippelfellesskap visste de at det var dette de hadde lengtet etter hele tiden. Reidar brenner for det han snakker om nå, og sier det er så enkelt egentlig; stole på noen, være åpen med livet sitt og la Gud få slippe til - la Gud få rense. Da er du en som reproduserer med en gang. Han understreker at mens én ting er å se nye mennesker frelst

og nytt liv lagt til menigheten, så er en annen ting å reprodusere det livet som allerede finnes i flokken. Det å ta det du er god på og gi det til andre som igjen kan bringe det videre, det er fantastisk. Du må ikke gå gjennom et helt liv uten å klare å reprodusere det Gud har gitt deg. Du må lære det til andre, som igjen kan gi det til andre. Dette her er jordnært. Det er ikke teologisk høyt oppe på en gren, men dette er reality.

Markus Bjørnseth

Hverdagsfellesskap

- utrustende og livgivende



Gud har aldri tiltenkt sine barn noe mindre enn det aller beste. Gud har ikke halvgode løsninger for livene våre, men i Ham finner vi tanker, planer og visdom som gir liv, og liv i overflod. Hverdagsfellesskap med venner er visdom fra Gud. Det er et fellesskap som oppmuntrer, utrufter og styrker oss.

Naturlig liv

Hverdagsfellesskap er en naturlig måte for kristne å leve sammen på. Jesus er ikke en venn vi tar fram på søndager, Han lever i oss hver dag. Når vi blir kjent med Jesus og fylt av Den hellige ånd, ser vi også behovet for å leve sammen med andre kristne. Når vi leser om de første kristne ser vi tydelig at fellesskap var en viktig del av livene deres. Mennesker ble frelst, og så ble de lagt til menigheten. De troende holdt sammen og de møttes i hjemmene hvor de hadde nattverd sammen, og de ba og lovpriste Gud (1). Vi trenger ikke arrangerte møter for å

Det beste, og noen ganger det verste, med hverdagsfellesskap er at vi ser hverandre på godt og vondt ”

leve sånn, men vi må velge å prioritere å være sammen i hverdagen fordi det kristne livet ikke kan leves alene. Når vi møtes i hverdagen kan vi ikke skjule oss for hverandre. Det er når vi lever åpne med hverandre at det livet vi deler er ekte, det er da vi har samfunn med hverandre (2). De beste samtalene, de dypeste betroelsene og den hjerteligste latteren kommer ofte over en kopp kaffe eller en god middag. Det er ikke noe spesielt med den kaffen, men vi har tid til hverandre og møtes på en arena der vi ikke må prestere noe.

Dype relasjoner

Mange relasjoner i dag lider fordi de er overfladiske, de berører ikke tanker og følelser. Dette fører til at mennesker blir ensomme og ikke finner sin plass i det store bildet. For at hverdagsfellesskapene skal utruste og oppmuntre oss er det viktig med dype relasjoner. Vi må våge å slippe

andre inn i livene våre.

Jeg og ei venninne var ute og gikk tur en dag, vi spiste is og koste oss i det fine været. Selv om sola varmet og isen var god, var det beste med hele turen at vi fikk snakket om ting som bekymret oss og som opptok tankene våre. Vi kom ikke fram til noen revolusjonerende løsninger, men vi var ikke lenger alene om tankene våre. Når vi deler tanker og utfordringer med hverandre, står vi sterkere (3). I slike situasjoner er det også godt å stå sammen i bønn. Da viser vi at vi bryr oss om hverandre, og det er trosstyrkende fordi det er store løfter knyttet til bønn (4).

En annen viktig side ved dype relasjoner og hverdagsfellesskap er at det ikke tømmer oss for krefter, det gir oss krefter. Vi skal ikke gjøre ting for å tilfredstille andre eller for å leve opp til andres forventninger, vi lever det livet vi lever fordi vi elsker Gud (5). Har vi andre motivasjoner

vil vi tilslutt gå tom for krefter, og det kristne livet vil bli slitsomt.

På godt og vondt

Det beste, og noen ganger det verste, med hverdagsfelleskap er at vi ser hverandre på godt og vondt. Når vi lever så nært hverandre kan vi ikke gjemme oss bort i mengden, men vi må la andre se oss som vi virkelig er. Det er utfordrende, men også det som er med på å forme oss mest. Vi må våge å stole på hverandre og være sårbare.

Vi er ment å leve sammen i et fellesskap som forplikter. Forpliktelse betyr blant annet at vi ikke stikker av når noe blir for vanskelig. Vi ordner opp, og om nødvendig så tilgir gir vi hverandre (6). Vi holder ikke ting opp mot hverandre, vi baktaler ikke hverandre, men vi dekker over hverandres svakheter. Av kjærlighet hjelper vi hverandre når vi ser behov som må møtes, og vi sier i fra hvis noen lever på en måte som strider med Guds Ord (7). På godt og vondt skal vi møte hverandre med hjelp og oppmuntring, ikke fordømmelse (8). Hvis vi lever på en slik måte, blir hverdagsfelleskapene et sted hvor Gud får bygge sin karakter inn i oss, og Jesu liv vil bli mer og mer synlig, i oss og mellom oss.

Mangfold og frihet

Vi mennesker speiler hvem Gud er fordi vi er skapt i Hans bilde (9). Våre ulikheter viser oss Guds skaperevne og mangfold. Jeg alene kan ikke uttrykke hvem Gud er, jeg er avhengig av andre kristne. Hverdagsfelleskap hjelper oss å sette pris på, og se nødvendigheten av, dette mangfoldet. Gud har gitt meg begrensninger for at jeg skal se at jeg er avhengig av andre. Når jeg ser det, trenger jeg ikke å være misunnelig på de som for eksempel kan synge, men jeg takker Gud for dem. Mangfoldet og forskjellene former Jesu liv mellom oss. Det er ikke lenger meg og mitt som er viktig, men kroppen til Jesus (10). Når vi ser at

Gud har skapt oss forskjellige, og når vi er takknemlige for det, vil det gi oss tro på oss selv. Når Den hellige ånd får flyte fritt i mellom oss, vil mangfoldet bli synlig. Vi vil erfare frihet (11). På Jesu legeme er det ikke trangt om plassen, men der finner vi vår plass uten å føle oss truet av de andre lemmene (12). Dette fellesskapet, enheten mellom menneskene som kommer til uttrykk i vårt hverdagsliv, vil forandre verden. Gjennom oss får mennesker se hvem Jesus er (13).

Forandring og åpenbaring

En av grunnene til at jeg ønsket å leve for Jesus var at jeg så hvordan kristne levde sammen. Nå i ettertid forstår jeg at jeg gjennom dem fikk se hvem Jesus er. Dette skapte en lengsel i meg, men samtidig utfordret det mine verdslige verdier og tankebygninger. Jeg var

Gud har gitt meg begrensninger for at jeg skal se at jeg er avhengig av andre ”

veldig bekymret da en god venninne forlovet seg og skulle gifte seg, og det uten at de hadde bodd sammen på forhånd! Men ved at jeg fikk se det livet de hadde sammen, hvordan ekteskap fungerer i praksis, ble alle mine fordommer gjort til skamme. Dette ville jeg også ha tak i! Gjennom dette hverdagsfelleskapet fikk Gud forme meg og bygge inn mer av sin karakter. Hverdagsfelleskap bringer forandring og en større forståelse av Guds rike.

1. Apg. 2; 41-47
2. 1. Joh. 1; 7
3. Fork. 4; 12
4. Matt. 18; 19, 21; 22
5. Kol. 3; 23
6. Kol. 3; 12-13
7. 1. Tess. 5; 14-15
8. Rom. 8; 1
9. 1. Mos. 1; 26-27
10. 1. Kor. 12; 18-27
11. 2. Kor. 3; 17
12. Kol. 1; 19-20 (The Message)
13. Joh. 17; 20-21



NAVN
**Kristin
Espeland**

ALDER
24

SIVIL STATUS
Gift med Torvald

YRKE
Student

FUNKSJON I GUDS RIKE
Hverdagsdisippel
og gruppeleder
i Trondheim.

Slipp Bibelen løs!

Enveisundervisning er overvurdert. Undervisning fra talerstolen på møtene er på langt nær nok til å dyrke frem en sterk, interaktiv og dynamisk bibelkultur i menigheten. Her kreves langt mer barnslige metoder!

Leking, konkurranser, utfordringer, vennskapelig erting, friske kommentarer og utforskende nysgjerrighet, pugging(!?), og dramatisk høytlesning er eksempler på veldig undervurderte læringsmetoder. En sterk bibelkultur får vi ved å slippe løs nysgjerrigheten, forske, spørre, og ikke minst prate sammen. Vi kommer videre ved å utfordre hverandre, teste hverandre, leke med kunnskapen, og oppmuntre hverandre. Tør vi å stille vanskelige spørsmål? Hva med de barnslige? Våg å vise usikkerhet, avslør egen uvitenhet. Bruk oppfinnsomheten. Spre gleden. Slipp Bibelen løs, ut av permene og inn i hverdagslivet, inn i samtalene, inn i fantasien og drømmene!

Jesus ertet

Det var mye humor omkring Jesus. Han utfordret stadig disiplene og andre, med et glimt i øyet: Han skremte dem ikke så rent lite da han kom spaserende forbi dem på vannet. Han skaffet skattepenger ved å ordne en mynt i en fisk som Peter måtte fiske først. Han snakket om at folk ikke måtte gå omkring med en bjelke i øyet. Han kalte Kong Herodes for en rev. Han fikk dem til å gå i gang med å mate flere tusen mennesker med to små fisk og litt brød. Tror du de følte seg lure der de kom gående mot den sultne folkemassen...? Han fikk Peter til å kaste garnet på den andre siden av



båten! Han smurte spytt og jord på en blind manns øyne, og ba ham gå å vaske seg, som om han hadde noe valg...? Han kalte en kvinne nærmest for en hund for å se hvordan hun ville reagere. Hun hadde nemlig også glimt i øyet! Han gikk flere kilometer sammen med to disipler som trodde han var død, og snakket med dem – uten å avsløre hvem

Nettopp, så da lar vi han få myntene sine, og så lar vi Gud få det han skal ha." Til fariseerne som stadig prøve å sette ham fast i vriene spørsmål sa han: "Dere som er så opptatt av å stille vanskelige spørsmål; her skal dere få et. Hvordan kan Messias være Davids sønn når David samtidig kaller ham for herre?" Og en annen gang så han lurte på dem, og

Bruk oppfinnsomheten. Spre gleden. Slipp Bibelen løs, ut av permene og inn i hverdagslivet, inn i samtalene, inn i fantasien og drømmene! ” ”

han var! Til saddukeerne som ikke trodde på oppstandelsen sa han, fritt oversatt: "Dere har ikke snoring, tror dere Gud er en Gud for døde?" Til herodianerne, som lurte på om han var for eller mot skatt til keiseren, sa han: "Hvem har bildet sitt på den mynten her? Keiseren?"

sa: "Hvis dere svarer meg på om Johannesdåpen var fra Gud eller mennesker, så skal jeg svare dere på det dere spurte om." Jesus visste at dette var et pinlig spørsmål for fariseerne. Det står at de visste ikke hva de skulle svare, og de våget ikke å spørre ham mer.

Bruk fantasien

Den britiske forkynneren Tony Ling, sa en gang: Når du leser Bibelen, så lev deg inn. Les det som du leser Fantomet! Hva var det for eksempel som skjedde da Jesus møtte Nikodemus? Bruk fantasien! *Mørket hadde senket seg over byen og åpenbarte en stjernehimmel så glitrende at det kunne ta pusten fra enhver. Det var blitt natt i Jerusalem, og de fleste hadde gått til ro. Kjølige drag av kveldsvind trakk gjennom gater og smug, og blafret i noen gardiner her og der. Noen hang som opplyste slør mens de danset til vinden, og dannet skyggespill fra oljelampene bak dem. Utenfor huset der Jesus bodde hørtes plutselig knasing fra grusen på bakken, og det banket forsik-*

hun ble oppdaget – etter mange forviklinger! Filmen skildrer et miljø hvor skriftene ble studert, diskutert, beundret og respektert av alle, og hvor alle hele tiden ble stimulert til å lære mer. De hadde en bibelkultur som var fantastisk! Den jødiske arven med kjærlighet til Skriftene er noe vi kan bli inspirert av.

Mirakelskrift

Å elske Ordet, lete etter det, studere det, oppdage det og adlyde det – det er hemmeligheten bak enhver sunn, sterk og moden kristen. Å dyrke en bibelkultur handler om å gjøre dette til den normale livsstilen i det kristne miljøet. Bibelen er i seg selv et mirakel. Aldri tenk på den som en

en god del lesing, refleksjon, studering og samtale. Den beste treningen skjer i et miljø som er preget av hengivenhet til Gud, nysgjerrighet til Ordet og iver etter å lære. (Kol.3:16; Apg.2:46)

Oversett selv

Synes du Bibelen av og til har et vanskelig språk? Prøv andre oversettelser, det finnes flere gode versjoner. Eller hvorfor ikke lage din egen? Sett deg inn i teksten, og gjenskap den med egne ord. Ta for eksempel denne; gjett hvor den står: *"Hvordan kan jeg som en ungdom leve et sterkt, overnaturlig liv? Ved å studere og kartlegge Ordet fra deg! Jeg er hekta, gira, skikkelig skjerna i jakten etter deg. Å, Jesus, la meg ikke misse et eneste av sporene du har lagt ut! Hvert eneste løfte du har gitt meg har jeg satt inn på kontoen i hjertet mitt – så jeg ikke skal dumme meg ut, og synde meg selv konkurs. Å, du enorme og gode Gud! Tren meg opp til å leve klokt slik du vil! Det er ingen ting jeg heller vil! Alle de gode rådene som kommer fra din munn, de overfører jeg til mine egne lepper. Det å få leve på din måte gir meg så enormt mye mer enn all annen type rikdom. Ingen ting kan sammenlignes med det. Jeg elsker hvert gullkorn av visdom jeg får fra deg. Jeg følger nøye med for å finne ut hvordan du tenker og handler, og når jeg får tak i noe, så holder jeg godt fast og tar vare på det. Jeg skal aldri glemme et ord av det du sier til meg!"* (Noen vers fra Bibelens lengste salme, fritt etter "The Message".)

Bygg i vater

Bibelen er den eneste virkelig sikre, usvikelige, pålitelige, uforanderlige kilden til kunnskap om Gud. Folk mener så mangt om alt mulig. Mange lager seg sine oppfatninger av Gud og Jesus. En gang Jesus gikk omkring med sine disipler, så spurte han dem: "Hvem sier folk at jeg er?" Det var mange meninger, og alle var overbeviste om at de hadde rett. Men de fleste hadde ikke peiling! Slik er det i dag også; mange har sterke meninger om Gud. Det hjel-

Det er alltid en fare for at kristne stoler for mye på sin egen opplevelse av ting uten å sjekke med Skriften ” ”

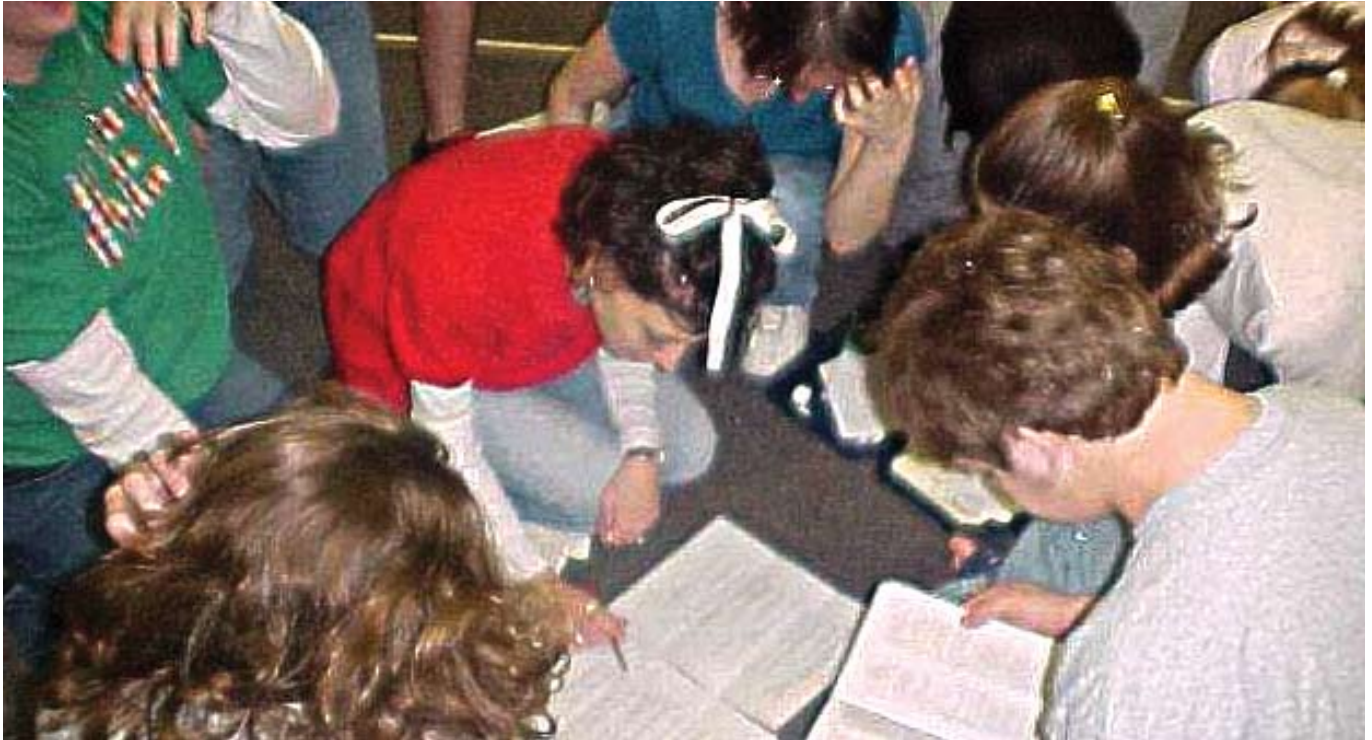
tig på døren. Da Lasarus åpnet fikk han til sin forbauselse se en av jødernes rådsmedlemmer stå utenfor med et bekymret uttrykk i ansiktet. Nikodemus ville gjerne snakke med Mesteren. Johannes skriver at Jesus og Nikodemus den natten hadde en samtale om å bli født på ny av Ånden. Nikodemus skjønte ingenting, og spurte "hvordan går det an?" Jesus la hodet på skakke, så tilbake på ham og spurte: "Du er en lærer for Israel, og så vet du ikke det engang?" Aner du et glimt i øyet?

Jødisk skriftkultur

Filmen "Yentl" beskriver et jødisk samfunn i Polen rundt 1900-tallet der mange unge gutter studerte Moseloven, Salmene og profetene som en del av sin utdanning og oppdragelse. Den unge jenta i filmen hadde lært mye om skriftene fra faren sin, og hadde fått et brennende ønske om å studere sammen med de andre. Skolen var imidlertid ikke åpen for jenter. Hun løste problemet med å klippe håret kort, og kle se ut som en gutt. Slik fikk hun studere skriftene i lang tid før

selvfølge; det tok over 40 forfattere hele 1500 år å skrive den. Tenk at så gamle skrifter kan treffe oss rett i hjertet, tale så klart til oss og forandre oss selv i dag. Når du leser, blir du ikke bare kjent med Gud, men også med deg selv, og med menneskelivet slik det har utspilt seg i flere tusen år. Du finner poesi, dramatik, kloke levereregler, forutsigelser. Du får en ramme du kan forstå deg selv ut i fra, og det samfunnet du lever i. Om den tyske dikteren Göte var en troende, vet jeg ikke. Men han sa dette: "Den som ikke kan føre sitt livsregnskap tilbake minst 3000 år, lever bare fra hånd til munn." Gjennom skriftene blir du kjent med din åndelige fortid og din framtid, og dermed kan du også se samtiden bedre i Guds perspektiv.

Etter en viss tid burde alle kristne kunne lære andre, står det i Bibelen. Vi hører, leser, tenker og reflekterer over de viktigste spørsmålene rundt Guds plan og menneskelivet. Guds vilje er at hver av oss skal kunne forstå seg på åndelige ting, og ha svar til dem som spør. Dette krever



per likevel lite dersom meningene ikke stemmer med virkeligheten. Mange som sier at de ikke tror på en gud tar egentlig avstand fra en gud som virkelig ikke finnes. Den Gud som har gitt seg til kjenne gjennom Skriftene kjenner de ikke. Det er det vår oppgave å gjøre noe med. Eller hva?!

Hvorfor er det så grusomt vanskelig å få gjort de tingene vi egentlig har lyst til å gjøre; og som betyr aller mest for oss? ”

Kristne er heller ikke immune mot misforståelser. Det er alltid en fare for at kristne stoler for mye på sin egen opplevelse av ting uten å sjekke med Skriften. Men det er umulig å holde seg på sporet uten å sjekke med Ordet! Og visste du at Gud av og til lar oss få gjøre unødvendige feil for at vi skal lære av det? Hvis du sover i timen, så synd for deg! For en kristen er ikke gudsfrykt å være redd for at han skal straffe oss, men at vi ikke skal få med oss det han sier – slik at vi dummer oss ut. Følg med! sa Jesus stadig til disiplene. Vi har også flere eksempler

i NT på gode, åndelig folk som var helt på jordet, og overbeviste om at Jesus tok feil. Døperen Johannes følte veldig klart at det var feil å døpe Jesus. Peter reagerte voldsomt på at Jesus skulle utsette seg for forfølgelse i Jerusalem. Apostlene krympet seg da de hørte hvordan Jesus snakket til jødene om å spise

hans legeme og drikke hans blod. De ville aldri i verden ha sagt det på den måten, og var nok rystet over at Jesus ikke hadde mer forståelse for PR. Skriftene er en rettesnor, eller et vater, om du vil. Akkurat som snekkeren stadig må sjekke om han er i vater, så bør vi sjekke med Skriften om vi er på rett spor.

Vanen og viljen

Å ville det, å ønske det – men å gjøre det? Å lese i Bibelen er en av de tingene vi alle ønsker å gjøre, men som vi likevel ikke får gjort så mye som vi vil. Hvorfor er det så grusomt

vanskelig å få gjort de tingene vi egentlig har lyst til å gjøre; og som betyr aller mest for oss? Vi vil jo så gjerne bruke mye tid med Gud, be masse, søke Gud i Ordet, være på hugget for å vitne for vennene våre, være våken for Den hellige ånds signaler, være fylt av Ånden hele tiden. Vi vil se folk bli frelst, syke helbredet, uvenner bli forsonet, kjeltringer bli helgener, svake folk bli helter, deprimerede folk få varige gledesanfallet, ensomme ulver få en hel flokk av venner, gnier bli sjenerøse. Vi vil være med på det, vi vil være midt oppe i det, vi vil bli brukt av ham som forandrer alt og som vi vet aldri har et kjedelig øyeblikk. Har du tenkt slik, så velkommen i klubben! "Hadde jeg bare kunnet gå sammen med Jesus slik apostlene gjorde", tenker du kanskje. Vel, det var ikke bare lett da heller. I Getsemanehagen, da Jesus så de trøtte disiplene som hadde sovnet under det som så ut til å bli det aller siste bønnemøtet – sa han omtrent dette: "Vel, gutter. Dere er jo ivrige på en måte, men dere sliter litt med selvdisiplinen! Her ligger dere og sover, og så når det virkelig gjelder? Dere skulle liksom dere være lysvåken i intens

bønn og følge nøye med hva som skjer! Hjertet er kanskje villig, men resten av kroppen virker senere enn en gammel hund som ligger foran peisen. Kom igjen nå! Opp og stå! Be, og ikke vær sløv!”

Selvpåførte spark i baken

Vi trenger å tøffe oss opp av og til, ta oss litt sammen, sette i et kamprop og ta et oppgjør med sløvheten. Gå et sted der du kan rope høyt i fred. Kanskje i bilen ute i ødemarken,

Du verden så mye lettere når man er i et miljø hvor man hele tiden blir stimulert til å forbedre seg, så kan man komme utrolig langt. ”

eller noe. Slå deg så for brystet som en gorilla, og rop ut hvem du er i Kristus. Det er et bra adrenalinkick hvis du tar litt i, og det blåser støvet ut av dine åndelige kanaler. Guds løfter er til for å brukes, ikke for å ligge flatklemt mellom permene i en bok. Har du fått tungetalens gave, så bruk den for alt den er verdt. Rop i tunger til englene rocker! (Og har du ikke fått tungetalen, så gjør noe med det. Få noen til å undervise deg og be for deg.) Vår viktigste kamp som kristne er kampen med oss selv. Paulus sa om seg selv at han dengte løs på kroppen sin og tvang den til å lystre slik at han ikke skulle sløve bort tida når han hadde et så viktig oppdrag å utføre. Han så på seg selv som en idrettsutøver som hadde ambisjoner om å vinne, ikke bare delta. Han så på seg selv som en soldat som skulle vise fienden, og ikke bare snike seg vekk langt bak i rekkene, og holde seg nært kjøkkenvogna! I tillegg til at vi må ta tak i oss selv for å gjøre det rette, så er det en utrolig stor hjelp når vi kan tøffe hverandre opp også. Sett mot i hverandre, sa Paulus. Du verden så mye lettere det er når man kan heie og drive hverandre frem. Når man er i et miljø hvor man hele tiden blir stimulert til å forbedre seg, så kan man komme utrolig langt.

Jeg opplevde akkurat dette for noen år siden. En kamerat jeg trente judo sammen med dro til Texas som utvekslingsstudent. Da han kom tilbake et år senere kunne han fortelle at han kort tid før hjemreisen hadde vunnet et delstatsmesterskap i karate for studenter. Han hadde da ikke vært borti karate før han kom til USA! Hemmeligheten, sa han, var at han sammen med to andre kompisar trente hele tiden. De lekte, herjet, øvde på hverandre, finpusset

teknikken – og gjorde utrolig rask fremgang. Da de deltok i skolemesterskap viste det seg at de hadde utviklet svært gode ferdigheter, og de ble derfor motivert til å trene enda mer. I løpet av 8-10 måneder var de altså blant de beste i staten, og kompisen fra Sortland ble Texasmester!

La oss da gå i hop og bli enige om å bli virkelig gode i Ordet! Hvis vi hjelper hverandre så kan vi nå frem til hele rikdommen av overbevisning, innsikt, dømmekraft, forståelse, kunnskap og visdom – med alt det fører med seg av iver, lydigheit og andre gode frukter for Gud. Og samtidig kan vi ha det gøy mens vi gjør det!



NAVN

Børge Bentsen

ALDER

42

SIVIL STATUS

Gift med Tone Anita,
har tre voksne barn

YRKE

Markedsdirektør

FUNKSJON I GUDS RIKE

Eldste i Kristent Fellesskap,
Vesterålen

Ny nettbutikk!

Kjøp online nå:

'Finn din plass' serien
av Erling Thu

Grunnleggende
undervisning av
Noralv Askeland

Aktuell kristen
litteratur!

Bokkiosken.no



Lær å lytte

Munnen vår er toptrent. Vi er frimodige og argumenter kommer som perler på en snor. Men er ørene våre like veltrente?

Neil Cole, forfatter av boka "Organic Church", forteller om en venn som ville teste ut virkningen av lytting når han skulle forkynne evangeliet. Derfor tok han med seg en stor plakate på en kafé. Der stod det: "Jeg spanderer en kopp kaffe på deg hvis jeg får fortelle deg om Gud". Hele dagen satt han der og ventet. Han fikk ikke fortelle om Gud, og han fikk heller ikke spandere kaffe. Det eneste han fikk igjen, var sarkastiske kommentarer.

Senere dro han til en annen kafé i byen med en ny plakate. Der stod det: "Jeg spanderer en kopp kaffe dersom du vil fortelle meg om ditt forhold til Gud". Virkningen ble en helt annen. Mange satte seg ned for å fortelle, og etter hvert ble de nysgjerrige på hvilket forhold han hadde til Gud. De var så begeistret at de ønsket å spandere kaffe på han! Og så fikk han formidlet budskapet om Jesus Kristus – gjennom at han først tok seg tid til å bruke ørene.

Lytteren Jesus

Som Jesu disipler har vi et suverent budskap å gå ut med. Vi har et evangelium som skal ut til verdens ende, og vi lærer opp til å tale. Vi taler til oss selv, noe som er helt nødvendig. Og vi taler til andre. Vi evangeliserer, underviser og disippelgjør. Munnen vår er toptrent, vi er frimodige og argumenter kommer som perler på en snor. Men er ørene våre like veltrente? Er vi like klare til å benytte ørene når vi skal evangelisere, undervise og disippelgjøre?



Uavhengig av titler og ansvar den enkelte har, tror vi på disippelfelleskap der to eller tre er samlet i Jesu navn. ”

Vi tror at de nære relasjonene er en nøkkel for din og min utvikling. Uavhengig av titler og ansvar den enkelte har, tror vi på disippelfelleskap der to eller tre er samlet i Jesu navn. Et trygt fellesskap der en i åpenhet og ærlighet kan følge hverandre opp, og se den enkelte vokse i modenhet. I dette fellesskapet trenger vi ørene! Vi er der for hverandre, og vi trenger minst like gode ferdigheter i det å lytte som i det å tale! Vet du, Jesus er en lytter. Vi får beskjed om å kaste all vår bekymring på Han, for han har omsorg for oss (1.Pet 5.7). For en lytter! Vi har virkelig noe å strekke oss etter.

Etter at jeg selv fikk et nytt liv med Gud, var jeg alltid klar til å si noe som skulle skape forandring hos andre mennesker. Jeg var alltid rede

til å la Gud bruke munnen min. Det var rett nok det, men jeg har senere sett vel så mye frukt av å lytte. Når du lytter til andre, skaper du et fundament for vekst. Ofte er det åpenbaring som bringer folk videre, men trygghet skapt gjennom lytting er gjerne fundamentet som gjør det å ta imot åpenbaring mulig.

Jeg tenker at dersom du er flink til å formidle, vil du ofte oppleve at mennesker knytter seg til dine ord. Men dersom du er flink til å lytte, vil du oppleve at de knytter seg til ditt hjerte. Det er viktig å være oppmerksom på begge deler, for husk, mennesker som kommer inn i en tøff livsfase, faller i hovedsak tilbake på den relasjonen som er bygd, ikke på alle ordene som er forkynt.

Rett bilde av Gud

Hvilket bilde har vi av Gud? Er han en stressende Gud som maser og presser oss til vi får alle brikkene på plass i livet? Jeg har ikke opplevd Gud slik. Jeg har opplevd han som en tålmodig, omsorgsfull Far, som

Hvilket bilde har vi av Gud? Er han en stressende Gud som maser og presser oss til vi får alle brikkene på plass i livet?



har tid til å lytte til mine tanker. Av og til opplever jeg at han, nesten umerkelig, gir meg svar gjennom at jeg tømmer mitt hjerte for han. Også når mine tanker overskygger hans, er han like tålmodig med meg. Hvordan er ditt bilde av Gud? Tenk igjennom det, det er nemlig ganske avgjørende, ettersom vi er kalt til å likne på vår Far.

Undersøkelser viser at en ofte er svært opptatt av det en selv skal si. Det betyr at en ikke lytter skikkelig, men heller tenker gjennom hva en selv skal si etterpå. Stemmer dette? Det er i hvert fall en morsom tanke! Tenke seg to mennesker som sitter i en samtale, der begge mister helheten fordi de overfokuserer på sine egne tanker. Er det rart det blir misforståelser og konflikter?

Noen enkle lyttetips:

- Lytt etter helheten i budskapet, ikke heng deg opp i bagateller.
- Lytt ferdig og still gjerne spørsmål. Kanskje misforstod du budskapet.
- Husk at når et menneske får muligheten til å lette sitt hjerte, vil ofte svarene gi seg selv. Svarene trenger ikke alltid komme fra deg.
- Vær ydmyk når du svarer. Av og til blir ord formidlet så hardt at det er umulig å ta i mot.

Noen ganger vil vi oppleve å ikke ha et eneste svar og gi. Kanskje får du høre en historie som gjør deg trist og målløs. Kanskje står du igjen med flere spørsmål enn du hadde fra før. Har samtalen da vært mislykket? Nei, lytting i seg selv er

viktig! Det viser hvilke verdier du har. Opplevelsen av å bli hørt og forstått er essensiell for å kjenne seg verdifull.

Vi har ikke taleforbud

Heldigvis får vi lov til å tale også! Gud gir ord og åpenbaringer som vi skal dele med andre, og det skal vi gjøre frimodig. Men igjen kan dette gjøres på en lyttende måte. Del den åpenbaring du har, men ikke forvent at det automatisk blir en åpenbaring for vedkommende! Vår jobb er ikke å skape åpenbaring hos folk, men å gi Den hellige ånd noe å jobbe med. Du kan ikke vite når tiden er inne for DHÅ, derfor kan du noen ganger oppleve at et steilt ord kan løse alt, mens det av og til støter bort. Det beste vi kan gjøre er å dele våre tanker i vennlighet og kjærlighet. Deretter, ha respekt for menneskenes prosesser og å ta tid til å lytte til dem. Gjennom en kombinasjon av å tale og å lytte blir du et trygt element, ikke en forstyrrende og stressende faktor. Av og til trenger vi imidlertid å være tøffe med hverandre. Og da er vi det, i en relasjon og en ramme som er bygd på gjensidig tillit.

Lytting for å nå mennesker

Er det annerledes når vi er i kontakt med kirkefremmede? At da skal vi kun forkynne, altså formidle evan-

geliet med stemmen? Ikke nødvendigvis. Et menneske som føler seg sett, vil åpne seg og ta i mot det du har å si.

Med en sunn kombinasjon mellom å lytte og å tale kan vi være:

- mennesker som ser og hører andre, uavhengig om de er positive eller negative til det vi har å si
- søsken som er likeverdig på tross av titler og ansvar
- søsken som lytter etter kjernen og ikke henger seg opp i underlige formuleringer.
- søsken som er oppmerksomme og lytter til hverandre og stiller oppfølgingsspørsmål for å sjekke vår egen forståelse
- søsken som tar i mot spørsmål for sammen å finne sannhet og riktig retning, uten å måtte forsvare seg

Å lytte er å se! Alle lengter etter å bli sett! I en verden der den sterkeste rett råder, er det fantastisk å kjenne seg verdifull i seg selv. Og når vi lytter, avdekkes det behov, både åndelige, fysiske og materielle. Disse behovene er områder der Guds kjærlighet kan demonstreres gjennom deg og meg. Det var det Jesus gjorde! Først møtte han behov hos mennesker, så forkynte han Guds rike for dem. Jesus så mennesker og hørte på dem. Det skal vi også gjøre! Vi er et lyttende folk!



NAVN
Rune Ørnes

ALDER
31

SIVIL STATUS
Gift med Rita. Fire barn

YRKE
Utdannet lærer

FUNKSJON I GUDS RIKE
Ledende eldste i
Kristent Fellesskap Vesterålen

WEBSITE
www.kfvest.no

For en tid siden møtte jeg en dame som ba om forbønn. Hun hadde fått konstatert svulster i livmoren og i mageregionen. Jeg la hendene å på henne og befalte svulstene og forlate kroppen hennes. Nylig traff jeg denne damen igjen og hun fortalte følgende: "En uke etter at du hadde lagt hendene på meg var jeg på sykehuset og ble gjort klar til operasjon for svulstene i livmoren. Jeg var trillet inn på operasjonssalen. Mens jeg lå der kom legen med røntgenbildene i hånden og sa : "Jeg finner ikke spor av svulster, noe må ha skjedd, her trengs det ikke noe operasjon." Videre sa hun: "Uken etter dette skulle jeg inn å sjekke svulstene i mageregionen og det samme skjedde, det fantes ikke spor av svulster." I dag er hun fullstendig helbredet!

Ny kneskål

Jeg var på besøk i en menighet for noen år siden og ba for syke. En jente der hadde vært i en ulykke og skadet kneet sitt med det resultatet at kneskålen ble knust og måtte fjernes. Da jeg traff henne hadde hun fått avtale om operasjon i Førde uken etter. Jeg la hendene på kneet hennes og jeg kjente Guds kraft strømme igjennom meg og hun gav umiddelbar respons. "Det skjedde noe" sa hun. Vel, uken etter dro hun til Førde for å ta operasjonen. Det blir tatt nye bilder av kneet og så skjer følgende: Legen sjekker bildene og sier at : "dette må være feil bilder. Her er jo det et helt normalt kne med en perfekt kneskål." Jenten kunne fortelle om at hun hadde blitt bedt for. Legen svarer: "Ja, du er nok blitt helbredet". Fantastisk!

Hva skjedde? Jo begge disse fikk oppleve Guds overnaturlige kraft. For de aller fleste av oss hører dette til sjeldenhetene. Men fra Guds side er dette vanlig! Det normale kristne livet er et liv hvor vi ser Guds kraft i hverdagen. Guds rike består IKKE i ord, men i KRAFT. 1.Kor.4.20 . At vi ikke opplever mer mirakler, tegn og



Vi lever i et overnaturlig rike, hvor vi kan se, oppleve og regne med Guds kraft i alle situasjoner. ”

under, betyr ikke at Gud ikke vil at det skal skje. Jeg tror de fleste hindringene sitter mellom ørene våre!

Vi trenger å la vårt sinn bli fornyet!

"I stedet, la Den Hellige Ånd fornye tankene og holdingene dine. Ta på deg din nye natur, designet for deg slik at du skal bli lik Gud" (Ef.4.23 New Living Translation)

Ved å leve et overnaturlig naturlig liv, bringer vi det som skjer i himmelen ned på jorden.

I himmelen, så og på jorden

Jesus lærte oss å be denne bønne: "La din vilje skje på jorden som i himmelen". Gud sitter på tronen og Jesus sitter ved Faderens høyre hånd. At han sitter, betyr ikke at han er passiv. Han er faktisk meget aktiv! Da Jesus ble anklaget for å ha helbredet en mann som hadde vært syk i mange år, gav han et veldig interessant svar til dem som anklaget ham. "Han sa:" Faderen arbeider alltid, og derfor gjør jeg det". Jeg sier dere sannheten, Sønnen kan IKKE gjøre noe av seg selv, bare det han SER Faderen gjøre. Det Faderen gjør, det

gjør sønnen." (Joh.5.17-19 NLT) Jesus gjorde bare det han SÅ. Han så – og brakte det ned på jorden ved å være en kanal for Far.

Hvordan se?

"Fest blikket (innstill sinnet ditt) på de himmelske realitetene hvor Jesus sitter ved Faderens høyre hånd. Tenk på de himmelske realiteter, ikke de jordiske." (Kol.3,1-2 NLT) Himmelen for oss er ikke bare et sted vi skal til, nei, vi er midt i Guds Rike nå! Vi lever i et overnaturlig rike, hvor vi kan se, oppleve og regne med Guds kraft i alle situasjoner. I Ap.gj.10,38 står det at Jesus gikk omkring og helbredet alle som var underkuet av djevelen, fordi Guds kraft var med ham. Fordi han var salvet av Den Hellige Ånd! Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid.(Hebr.13,8). Vi som er født på ny, er hans kropp. Hodet (Jesus) er i himmelen, men kroppen er her på jorden. Derfor er det så viktig at vi hører fra hodet og gjør de tingene han viser oss! Gud vil at vi skal leve under en åpen himmel og handle i lydighet på de tingene han viser oss.

Små ting for oss blir mirakler for andre mennesker når vi bare gjør det han ber oss om.

"Måtte han gi deres hjertes øye lys, så dere forstår hvilket håp han har kalt dere til, hvor rik og herlig arven er for de hellige, og hvor veldig hans kraft er hos oss som tror. (Ef.1.18-19)

Lydighet formes ikke av vår karakter, men karakteren formes av vår lydighet! ”

Å gjøre det overnaturlige naturlig

"Men jeg våger ikke å tale om annet enn det som Kristus har gjort gjennom meg for å føre folkeslagene fram til lydighet. Dette har jeg fått gjøre i ord og handling, ved kraften i tegn og under, ved Åndens kraft. Så har jeg da fullført forkynnelsen av Kristi evangelium fra Jerusalem av og helt rundt til Illyria. (Rom 15,18–19)

Paulus forkynte evangeliet både i ord og handling, ved kraften i tegn og under. For oss er det en utfordring å bli så desperat avhengig av Den Hellige Ånd at dette blir virkelighet i våre liv. Det er der Gud vil ha oss! Det finnes ikke et bedre sted å leve enn i et slikt avhengighetsforhold til Gud og Hans gode Hellige Ånd.

Ofta når jeg er ute å reiser og skal møte mennesker som trenger et under fra Gud, kan jeg bli nervøs og utrygg. Da må jeg minne meg selv om hvem jeg er i Kristus: at jeg er salvet av Den Hellige Ånd, og at det er han som skal gjøre det, ikke jeg.

Det fungerer

Jeg sitter på hurtigruten og skriver denne artikkelen på vei fra Tromsø til Sortland. I Tromsø har vi fått oppleve akkurat det jeg skriver om her. Vi har vært i flere hjem og truffet mennesker som trengte åndelige og fysiske under. I møte med disse fantastiske menneskene, fikk vi oppleve at Gud møtte dem med sin kjærlig-

het og kraft. Flere fikk motta helbredelse og flere tok imot Guds frelse og ble født på ny. Mens jeg gikk og ba i Tromsø, talte Gud til meg om mennesker som jeg ikke kjente. Jeg ba for dem, og Gud ledet meg til dem og jeg fikk være en kanal for Guds kraft og Guds kjærlighet, sammen med andre søsken i menig-

heten. Gud gjør noe hele tiden og ser bare etter noen villige hender, føtter og stemmer som han kan bruke til å gjøre det usynlige synlig.

En lengsel etter at mennesker skal få oppleve Guds kraft, vil føre oss inn i det overnaturlige livet. Når vi har rette motiver og rett fokus, vil Gud svare på slike bønner og lengsler. Det er han som har lagt denne lengselen ned i oss!

Guds kraft gjorde henne positiv

Det er ikke lenge siden jeg satt sammen med en dame som var svært kritisk til Gud og kristendommen. Da jeg hørte på det hun fortalte av sine opplevelser med en del kristne, hadde jeg stor forståelse for mye av det hun sa, dessverre. Til slutt spurte jeg henne jeg kunne be for henne. Hun sa: "Det kan vel ikke skade". Jeg ba for henne, og plutselig kom Den Hellige Ånds kraft over henne. Hun ble så fylt av Guds kraft at hun ikke klarte å snakke. Etter en lang stund sa hun: "Jeg har aldri noen gang opplevd en sånn fred. Jeg vet ikke hva som skjedde". Da kunne jeg fortelle henne at det var Gud som hadde berørt henne, og jeg spurte om hun ville leve med denne freden på innsiden. Fra å være kritisk, ble hun positiv. Fra å være stengt, ble hun åpen. Hun fikk møte Jesus.

Hvordan komme inn i dette livet?

Det viktigste er at du virkelig ønsker det, at Gud gjennom deg skal få

møte mennesker som han elsker. Overnaturlig liv må bli en livsnødvendighet. Lydighet formes ikke av vår karakter, men karakteren formes av vår lydighet! La det alltid være en bønn i deg om at Guds rike skal bli demonstrert der du er, i deg og gjennom deg. Til slutt vil jeg nevne for deg noen områder som er viktige for å hjelpe oss inn i det overnaturlige livet.

1. **Ha et levende andaktsliv.** Fyll deg med Guds Ord. La det få leve i deg. Be, ikke bare for dine personlige behov. Be for andre mennesker.
2. **Ha et levende samfunn med Den Hellige Ånd.** Snakk med ham. Lytt. Be ham lede deg inn i situasjoner som krever mirakler.
3. **Les bøker om Guds kraft,** om Den Hellige Ånd, om det overnaturlige livet med Gud.
4. **Håndspåleggelse.** La noen som du vet lever på denne måten legge hendene på deg.
5. **Vær sammen med de rette personene.** Det er viktig å være sammen med kristne søsken som både lever og taler tro. Søsken som lever full av Ånden.
6. **Ha forventning.** Du får det du forventer! Forvent at Gud skal bruke deg i det overnaturlige; at det skal skje tegn og under der du er. - Ikke for din del, men for dem du møter og omgås.
7. Og sist men ikke minst: **Vær lydlig mot Den Hellige Ånd!**

"Så hørte jeg Herrens røst: "Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?" Da sa jeg: "Se her er jeg. Send meg!" Jesaja 6,8.



NAVN
Arne Skagen

INTERNETTID
<http://eagle.typepad.com/>



Jesus i røyken

Felleskap som vinner disipler

Kameraten min og jeg lette etter et sted hvor vi kunne sitte i ro og fred for å undervise våre østerrikske venner fra Bibelen. Vi endte opp på røykerommet på ungdomsherberget i Wien. Men det gikk ikke slik vi planla. I stedet for å bare undervise våre østerrikske trosfeller, endte vi også opp med å snakke med en hel tysk skoleklasse om Gud mens de hadde sin røykepause. Og etter hvert ble det Guds nærvær som ble mer merkbart enn røyklukta.

Jeg er ingen evangelist men jeg lengter etter å være evangeliserende i hverdagen. Og de mest interessante samtaler jeg har hatt med folk om Gud har skjedd på de minst "kristne" stedene: I militæret, i røykerommet på ungdomsherberget, på kafé, på grilling med klassekamerater eller på universitetet.

Jesus på feil sted til rett tid

Jesus havnet ofte på utradisjonelle steder når han skulle snakke med mennesker om Gud. De religiøse lederne anklaget han for å være sammen med feil folk. De selv holdt seg langt unna disse synderne men Jesus ville heller bli venner med dem. Disse menneskene var veldig åpne for å snakke om Gud, men terskelen for å bli med i de religiøse kretser var for høy. Derfor valgte Jesus å oppsøke dem i deres nærmil-

Han hjelper oss til å forstå hvor viktig det er for Gud at alle mennesker får høre evangeliet om Guds rike ””

jø. Han snakket med dem om Gud, hjalp dem og oppmuntret dem.

Jesu måte å nå mennesker på

Lukas 10 og Matteus 10 beskriver hvordan vi skal nå ut til mennesker med budskapet om Jesus. Jesus gir noen tips:

- Samarbeide to og to
- Ekstraordinære ressurser trengs ikke
- Vær målrettet, ikke la deg distrahere av alle du skulle besøkt
- Sats på en vennekrets/nettverk av mennesker (gresk: oikos)
- Vær en oppmuntring og velsignelse, ikke vær negativ
- Bruk tid med dem som er motakelige og sentrale skikkelser i vennemiljøet (også kalt fredens menneske)
- Ikke bytt vennegjeng hele tiden
- Tilpass deg de skikkene og språkbruken i miljøet du oppsøker (uten å gå på kompromiss med Guds ord)
- Helbred syke, be for behov
- Fortell dem om Guds rike, og demonstrer det i praksis

Nøkler til å være utadrettet

Jesus ber oss ikke satse på kampanjer eller kompliserte metoder. Jesus ber oss om å oppsøke mennesker rundt oss og demonstrere Guds rike i ord og handling. Her er noen nøkler for å lykkes i oppdraget:

For det første er vi fullstendig avhengige av Den Hellige Ånd for å kunne utgjøre en forskjell. Han gir oss kraft til å være vitner. Han hjelper oss til å forstå hvor viktig det er for Gud at alle mennesker får høre evangeliet om Guds rike.

For det andre er vårt forhold til Guds ord avgjørende. I en verden hvor religiøse ytringer i media bidrar til å skape forvirring rundt hva Gud egentlig vil, er det svært viktig at vi kjenner Bibelen. Da kan vi på en god måte besvare spørsmål som opptar mennesker i dag, selv om det beste svaret i enkelte tilfeller er: "jeg vet ikke".

Det siste jeg vil nevne er våre verdier og fokus. Disse henger sammen med hverandre. Verdien våre formes i det vi ser og innretter oss etter det Gud er opptatt av. For eksempel vil

lignelsen om den bortkomne sau (Luk 15) fortelle meg at Gud er opptatt av å oppsøke dem som har kommet bort fra Gud. Verdiene våre påvirker fokuset vårt. Fokus gjør oss målrettet. Det gjør at vi kan være målbevisste i forhold til hvilke mennesker vi bruker tid med. Jesus sier at vi skal bruke tid med kristne venner og venner som ikke kjenner Jesus. Her trenger vi selv å finne en god balanse. Men legg merke til at Jesus advarer oss mot å bli distraheret fra å oppsøke miljøer som ikke kjenner Gud, fordi vi har så mange gamle venner som vi heller vil treffe når vi har tid...

Disipler i postmodernismen

Å gjøre disipler handler om å hjelpe folk til å leve slik Jesus har sagt. Dersom Gud ikke har lagt ned en lærevillighet, overgivelse og åpenhet i et menneske, er det begrenset hva man kan gjøre. Men om dette er til stede, er det ikke noe i veien for at man kan starte å lære andre om det Jesus har befalt, også de som ennå ikke har gjort Jesus til Herre.

Følge opp enkeltmennesker

Det å hjelpe en person til å lese og forstå Bibelen, be til Gud og leve etter de grunnleggende prinsippene i Bibelen kan virke smått og ubetydelig. Likevel er det slik Gud har tenkt å forandre verden. I sin misjonsvirksomhet prioriterte Paulus å snakke med enkeltmennesker, fordi det ga resultater. Derfor kan vi ha store forventninger til hvilke ringvirkninger det vil ha, når to eller tre personer går sammen om å leve åpent, lese i Bibelen og be sammen.

Korset setter oss fri

Våre liv demonstrerer det vi snakker om. Når vi lar mennesker se hvordan vi lever, gjør vi det enklere for dem å vite hvordan de kan praktisere Jesu liv og lære. Det er ikke alltid like enkelt å være frimodig med dette, det er en utfordring å våge å være annerledes. Heldigvis har Gud lagt ting til rette for at vi

skal lykkes. «For min del, vil jeg ikke skryte av noe annet enn korset til Jesus Kristus, vår herre. Jeg har blitt korsfestet i mitt forhold til verden, satt fri fra den kvelende atmosfæren av å måtte blidgjøre andre, og passe inn i de snevre rammene de dikterer.» (Gal 6:14 The Message) Korset har løst oss fra omverdenens overtak i våre liv. Gud har gjort det mulig for oss å selv sette premissene for hvordan vi vil tjene Gud. Vi vil ikke la frykt for andre mennesker hindre oss å gjøre det Gud vil. Vi er satt fri av Gud til slik at vi kan leve i mange typer miljø, uten å gå på kompromiss med Guds ord.

På grunn av dette, behøver vi ikke å skåne oss selv mot røyklukt, grov språkbruk, berusede mennesker eller andre ting som kan være støtende. «For han som er i dere, er større enn han som er i verden.» (1 Joh 4:4) Folk lengter etter det vi har. Derfor er det et privilegium for andre å møte deg.

Du kan selv jobbe videre med disse tingene ut fra det bibelen underviser i: Luk 7:34; 19:10; Apg 1:8; 20:31; 1 Kor 9:19-23; Kol 1:28; 2 Tim 4:2-5.



NAVN
**Arne Olav
Røe**

ALDER
23

SIVIL STATUS
Gift med Tone

YRKE
Student ved NTNU

FUNKSJON I GUDS RIKE
Leder i Kristent Fellesskap
Trondheim

INTERNETTSIDE
<http://arneolav.blogspirit.com/>

Ny nettbutikk!

Kjøp online nå:

Et års abonnement på

Bladet FOLK

4 nr i året

KUN 200,-

Bokkiosken.no



I "Hakkebakkeskogen" gir Klatremus et godt råd til Reven som er sulten og ikke får tak i mat: "Gå på besøk til Mikkell, det er bestandig så hyggelig!"

Gud har aldri ment at vi skal leve for oss selv, men leve for Ham og hverandre. Det er Guds intensjon med oss kristne, at vi skal være i berøring med andre menneskers liv. Uansett hvor du bor, har Gud kalt deg til å være med å berøre ditt nærmiljø med Hans kjærlighet. Du og det fellesskapet du er en del av, kan utgjøre en forskjell i menneskers liv. Folk rundt oss trenger Jesus og vi er redskapet Gud bruker for å vise dem veien til Ham.

Fremfor alt, be

Bønn har stor kraft. Noen av de største løftene Gud gir i det nye testamentet, er knyttet opp til å be i tro.¹ Når vi samler oss i bønn og enighet om noe som er etter Fars vilje, skal det skje.² Våre rop til Gud beveger Hans hjerte og er et mektig våpen i det å se mennesker rundt oss forvandlet. Gud gir respons på våre bønner og det er Hans suverene inngripen i folks liv som frelser dem, når de handler på evangeliet som blir forkynt.

Paulus formaner oss til å ³ takke og bære frem forbønner for alle mennesker, for det er Guds vilje at alle skal bli frelst og lære sannheten å kjenne.

Gud elsker hvert menneske så høyt at han vil gi alle muligheten til å si ja til Ham.

Som menigheter rundt om i Norges land har Gud, ved sitt Ord, gitt oss i oppgave å be for våre lokalsamfunn og for dem som styrer og tar beslutninger. Vi ber ikke bare for våre byer og bygders ve og vel, men at mennesker rundt oss skal komme til en erkjennelse av at de trenger Jesus.

En setning som har brent seg inn i mitt minne, er fra Ed Silvozos



Bibelen snakker om menigheten bestående av levende steiner, bygd sammen til et åndelig hus, som gjør Jesus synlig der vi bor ””

bok, "For at ingen skal gå fortapt." Han sier: "Snakk til Gud om mennesker før du snakker til mennesker om Gud." Bønn gjør Guds hjerte mykt, slik at han kan gjøre menneskers hjerter myke.

Et dynamisk menighetsliv

En tradisjonell måte å definere menighet på, er kristne som samles i en bygning for å lovsynge Gud og høre Hans ord. Møtene er ofte programfokuserte og forutsigbare og søndagssamlingen er hovedsakelig menighetens arena for fellesskap med hverandre. Dette har lite å gjøre med hvordan Guds ord beskriver det livet vi som kristne er kalt til å leve.

Bibelen snakker om menigheten som en organisme, bestående av levende steiner bygd sammen til et åndelig hus som gjør Jesus synlig der vi bor.⁴

Vi er lemmer på et legeme som fungerer som Guds utstrakte armer "på ethvert sted". Som et fellesskap av venner, som forpliktende er gitt til hverandre, har Han kalt oss til å berøre både troende og ikke-troende som en del av den daglige vandringen med Ham. Det naturlige for kristne er å nå de fortapte idet vi møter deres behov og forkynner dem gode nyheter om Jesus. Dette kan gjøres på mange måter. Det kan være gjennom gudstjenesten, i en cellegruppe, i et kaffebesøk,

rundt middagsbordet, på terrassen rundt grillen med naboene, fortrolig sammen med en kamerat, i samtale med en kollega på jobb eller med-

Hjemmet er en fantastisk plass å jobbe ut ifra mot lokalmiljøet ”

student på skolen, når du hjelper en venn med å male huset osv. Gud er der hans folk er og Hans liv er tilgjengelig for oss hvor som helst og når som helst.

Organisk menighetsliv er å møte folk på deres hjemmebane i trygge og avslappende omgivelser. Å vente på at våre venner og naboer skal oppsøke våre møter og lokaler, er lite effektiv bruk av tid. Vi trenger å snu det hele på hodet og tilnærme oss folk på Jesu måte. I Lukas 19 sier Jesus at han er kommet for å oppsøke det som er forlatt for å frelse det. Vår oppgave er å gå ut for å lete og finne.

Det finnes mennesker i våre nærmiljø som lengter etter Gud og Han har tenkt å bruke "menigheten på ethvert sted" til å berøre dem. Slik kan Jesus bli synlig igjennom folk som elsker hverandre og som viser at de bryr seg om sine medmennesker.⁵

Med hjemmet som base

Bibelen (Hebreerbrevet og 1. Petersbrev) oppfordrer oss til å være gjestfrie. Hjemmet er en fantastisk plass å jobbe ut ifra mot lokalmiljøet. Et hjem representerer et fristed og en avslappende atmosfære for folk flest. Som kristne vil det å ha en inviterende livsstil, føre til stadig nye bekjentskaper. En god måte å bli kjent med mennesker rundt oss på, er å spise sammen. La oss bruke måltidene gjennom uka til å invitere naboer og venner inn i våre hjem. Min erfaring er at mange gode samtaler blir til rundt kjøkkenbordet. Gode relasjoner blir skapt gjennom

felles interesser. Dersom fotball er din store lidenskap, så la stua di være åpen for dine fotballentusiastiske kolleger. "Love is practical".

Søk til andres hjem

I "Hakkebakkeskogen" gir Klatremus et godt råd til Reven som er sulten og ikke får tak i mat: "Gå på besøk til Mikkel, det er bestandig så hyggelig!"

Nåtidens versjon av "å oppsøke det som er forlatt", kan bl.a. være å invitere seg selv på besøk. Stikk innom folk og vis oppriktig interesse i deres liv. Ha initiativ og oppsøk folk der de bor. Det gjorde Jesus da han traff Sakkeus og spurte om å bli med ham hjem til hans hus.

Barn

Barn er en gave fra Gud! De er oppvokst av å ta med seg venner hjem. Bruk muligheten til å være til velsignelse for barna i nabolaget. La de få føle seg betydningsfulle og sett når dere som familie har dem på besøk.

Det er slutt på tiden der vi holder oss innenfor møtelokalenes fire vegger og blir oppfattet som rare og sekteriske ”

Be for dem, sammen med dine egne barn, at de skal bli kjent med Jesus.

Når man har med barn å gjøre, vil dette gi muligheter for å snakke med foreldrene. La kaffen være like om hjørnet når en nabo stikker innom sammen med barna sine. Min erfaring er at ettermiddager og fridager er supre til å treffe naboer og venner i lokalmiljøet. I disse settingene har man en naturlig mulighet for involvering og nære bekjentskaper. Dette skaper på sikt et godt

grunnlag for å gi mennesker det beste vi kan gi dem, de gode nyhetene om Jesus Kristus.

Velsign og møt behov

Alle liker vi å bli møtt med godhet og omtanke. I 2. Tessalonikerbrev inspirerer Paulus oss til ikke å bli trette av å gjøre det som er rett og godt. Efeserbrevet 2 forteller oss at vi er skapt i Kristus til gode gjerninger som Gud har lagt ferdig foran oss. Et viktig karaktertrekk ved Gud, er at han er en giver. I alt han gjør, velsigner han sitt skaperverk, og vi som ønsker å være Ham like, kan også leve slik. Som brødre og søstre ønsker vi å hjelpe hverandre til å oppdage mulighetene vi har, til å gjøre vel imot mennesker i vårt daglige virke. Gjennom dette vil Den Hellige Ånd berøre mange.

De fleste av oss kjenner til den gyldne regel: "Som dere vil at andre skal gjøre mot dere, slik skal dere gjøre mot dem." Dette er en god leveregel, men Jesus går enda lenger og sier at vi skal elske våre fiender og gjøre godt mot mennesker, uten å vente noe tilbake.⁶ Dette er en radikal måte å leve på. Bibelen beskriver her en uselvvisk livsførsel der det å gjøre vel imot vår neste, rett og slett

fordi vi ønsker å demonstrere Guds kjærlighet i praksis, i seg selv har en stor verdi.

Vår neste er de mennesker vi omgås i hverdagen. Det å være observante på folk rundt oss og deres behov, hjelper oss til å involvere oss i vår nestes liv. Det vil ofte skape gode relasjoner og tillit som igjen fungerer som en døråpner inn til deres hjerter. Jesus lærer oss at kjærlighet ikke bare er ord, men først og fremst handling. Jesus sa ikke bare at han

elsket oss, han demonstrerte kjærlighet ved å handle. Han ga sitt liv for oss.

Dette gir oss som Guds menighet et eksempel til etterfølgelse. Vi skal være praktiske i hvordan vi møter folk der vi bor og jobber og går på skole. Det er et vitnesbyrd om vår kjærlighet til våre medmennsker.

Å leve slik er ikke en teknikk, men en livsstil. Vår stil er å elske mennesker. Våre hjerter er fylt av det å ville dele vår tid, våre krefter, vår omtanke, våre evner og vår tro med andre.

Overrask naboen med noe godt til kaffen. Se alenemoren over gaten og tilby henne barnevakt slik at hun får en frikveld. Klipp plenen til det eldre ekteparet nede i veien. Si oppmuntrende ord til din kollega som sliter med selvbildet. Ta deg tid til å prate med barna og de unge i nabolaget. Legg hendene på og be for dem du møter som er syke. Dette er enkle eksempler på det å møte vår neste.

Engasjert og synlig i lokalsamfunnet

Jesus var folkelig og synlig overalt der han dro. Han var ikke en sær, tilbaketrukket guru som satt med nesen i været mens han ble båret rundt på gullstol av sine disipler. Jesus gikk rundt i byer og landsbyer. ⁷ Han elsket å møte barn og unge, han fikk nød for tiggere og syke der de satt langs veiene. Han snakket med folk og møtte mennesker i synagogene, han var på fester hjemme hos skriftlærde og tollere. Han ønsket virkelig at folk skulle ha det godt og han delte liv med mennesker der han møtte dem.

Som kristne ønsker vi å være synlige og folkelige. Det er slutt på tiden der vi holder oss innenfor møtelokalenes fire vegger og blir oppfattet som rare og sekteriske. Livet Gud har gitt oss, er ment til å leves ute blant folk. Der vi kan bidra med å formidle Guds prinsipper og verdier.



Det er av stor betydning at vi engasjerer oss i det lokale miljøet. Det finnes sikkert en velforening i ditt nabolag. Har du barn i idrettsforeningen eller i en barnehage? Kanskje er du fotballinteressert og kunne tenke deg å være med å spille fotball på bedriftslaget eller interesserer deg for lokalpolitikk? Er du typen som liker å arrangere gatefester eller sitte i 17.mai-komiteen? Finn ut av hva du kan tenke deg å engasjere deg i. Gjennom slike "aktiviteter" blir vennskap og tillitsforhold skapt og en interesse for menneskers ve og vel formidlet.

Et kompromissløst liv

Som lemmer på Jesu kropp, er vi Hans representanter i møte med andre. Derfor er det viktig å kjenne Bibelen, så vi kan være sikre på at det vi formidler er Guds hjerte og ikke våre egne meninger. Mange mennesker har spørsmål eller stiller seg undrende og kritiske til Gud og Hans ord. Det er ikke dermed sagt at de avviser Gud og hans eksistens. De ønsker kanskje å finne mer ut av hva Bibelen formidler og hva det kristne livet handler om. Som kristne må vi regne med å få spørsmål og kommentarer. Mange ønsker å høre

vårt syn på ulike emner. Det er da viktig å gi svar som samsvarer med Guds vilje og ikke med folks oppfatning av hva som er rett. Her er det fort gjort å "rote" seg opp i endeløse diskusjoner og det ønsker vi ikke. Vår lengsel er å gi mennesker det vi vet kan forvandle deres liv, nemlig de gode nyhetene om Jesus.

1. Matt. 21,21
2. Matt.18,19
3. 1.Tim. 2,1-4
4. 1.Pet. 2,4-5
5. Joh.13,34-35
6. Luk. 6,31-36
7. Matt.9,35-36
8. 1.Pet. 2,4-5.



NAVN
**Morten
Gundersen**

ALDER
30

SIVIL STATUS
Gift med Sissel, har 2 barn

YRKE
Sykepleier på Legevakt

FUNKSJON I GUDS RIKE
Menighetsleder,
eldste i Nordhordland



Et hus som lever

«Vi vil at huset skal være åpent», sa vi til Gud, «at folk skal kunne komme og gå. Vi vil ha et hus som lever!» Og Gud tok oss på ordet.

Like ved Kristent Fellesskaps lokale i Bergen ligger det et stort gammelt hus. Huset har fem soverom, stor stue, to store andre rom som kan brukes til hva som helst, og dessuten en hyggelig liten hage egnet for grillfester og andre fester. Plass til mange folk. Et ideelt møtested rett og slett.

Maria, som jeg er i cellegruppe med, fikk tilbud om å ta over dette huset, og sa ja til det. Da hun fortalte meg om stedet tente jeg umiddelbart på ideen om et hus der folk alltid er velkomne og fellesskap kan leves ut. Men jeg hadde allerede et sted å bo, en leilighet jeg delte med tre andre jenter, så jeg tenkte ikke noe større over det. Plutselig en dag da Maria og jeg satt og snakket litt om ideen, slo det ned i oss begge omtrent samtidig: Vi kunne jo si opp leiligheten og flytte inn alle fire!

Allerede under flyttingen ringte telefonen min: «Kan ei jente som skal opptre på studentsamlinga i dag sove hos dere et par netter?» Ja, hvorfor ikke, hvis hun kan bære over med alle kassene... Da var lista lagt, og huset smilte. Ingen flere ensomme dager fra nå av.

Vi fant fort ut at skal man ha åpent hus, så nytter det ikke å tenke at alt må være klart til gjestene kommer. Nei, det beste er å involvere gjes-

tene. Så føler de seg kanskje ikke lenger som gjester og det er jo nettopp hensikten! Det er sjelden noen kommer til ferdig middag hos oss, og du kan godt risikere å bli utstyrt med bønne og kost hvis du tilfeldigvis skulle komme (u)beleilig i forhold til helgevasken... Det behøver ikke være dyrt heller. «Ta med litt hver» - kvelder er utrolig effektivt! Og mye mer spennende for da ender man opp med så mye forskjellig!

Utfordrende kan det kanskje være til tider. For det er sjelden et stille øyeblikk, og hvis man liker å ha det ryddig og rent bestandig så er ikke det heller så lett, selv om gjestene blir satt i sving... Men stort sett er det moro, og så lærer vi en masse underveis.

For eksempel når det gjelder det å leve åpent. Man kan kanskje klare å holde fasaden og late som om man er perfekt i noen timer mens midt-dagsbesøket foregår. Men når midt-dagsbesøket blir avløst av kveldsbesøk, og kveldsbesøket avløst av overnattingsgjester som ender opp med å bli boende en ukes tid, så er det i grunnen like greit å kvitte seg med hele fasaden, og heller ta sjansen på å la folk se en som en er, både med ens styrker og ens svakheter. Spesielt gjelder nok det i forhold til oss som bor her permanent. Det er vanskelig å skjule noe for noen som til og med bor på samme rom som en...

Svakheter og utfordringer kommer gradvis fram i lyset. Ikke noe er så fint som det originale treverket bak malingen, men sliping, pussing og behandling er viktig for at treet skal komme til sin rett og holde seg fint. Jern sliper jern og det ene mennesket sliper det andre, står det i Ords.

27,17. Nettopp dette er det som skjer. Ikke nødvendigvis alltid like behagelig, men veldig bra likevel! Gjennom denne prosessen kommer også de sterke og gode sidene bedre fram og vi lærer å jobbe sammen.

Det er dessuten moro å se hvordan Gud bruker hjemmet vårt til å vise mennesker hvem han er. Vi har hatt ikke-kristne på besøk her som har kommentert den fredelige og gode atmosfæren, og vi har hatt folk fra menigheten innom som sier at «det er noe spesielt med dette huset. Det er et sted der man føler seg velkommen!»

Vi har jo ikke bodd her så lenge, men vi er spente på å se fortsettelsen! Målet er å leve menighet slik Gud vil ha det. Leve nært med hverandre og fungere sammen slik at byen vår kan forandres og mange mennesker kan få et møte med Gud. Han har det største og fineste huset av alle. Et hus som lever og stadig blir større og finere, som Gud bygger av mennesker, knyttet sammen i Jesus Kristus. Et hus som forandrer verden!

Åpne hus skaper åpne hjerter

Åpne hus skaper

Åpne hjerter der mennesker deler av seg selv, står sammen og demonstrerer en ekte kjærlighet

Åpne sinn der tanker og visjoner kan deles, fornyes, formes og formeres

Åpne øyne i det vi lærer å se hverandre på Guds måte, lærer å se behov og muligheter, lærer å se inn i det usynlige, se med tro og tillit

Åpne hender i det vi lærer å ta imot fra Gud, og gi videre til andre det vi selv har mottatt

Åpne dører inn i menneskers hjerter slik at Jesus kan slippe inn, bringe forandring og skape nytt liv

Anna Aanderaa

I stadig forandring

Jesus sa at ein læregut ikkje står over meisteren sin, men når han vert utlærd, vert han lik meisteren. Heile poenget med å vera i lære, er å bli lik den ein er i lære hjå. For oss kristne skal prosessen føra til at vi blir meir og meir lik Jesus.

Den Heilage Ande er sterkt til stades i heile prosessen med å forma og danna oss til likskap med Jesus. "Og vi har alle fått dekket tatt bort, slik at vi kan vera speglar som klart reflekterer Herrens herlegdom. Og ettersom Herrens Ande arbeider i oss, blir vi meir og meir lik han og reflekterer hans herlegdom endå meir". (2. Kor. 3,18 NLT) "

I denne forandringsprosessen finnes det sjølvsagt mange nøklar. I denne artikkelen vil eg berre sjå på nokon av dei personlege nøklane som kan hjelpa oss.

Ein eremitt som bur for seg sjølv, kan kanskje koma på den tanken at han alt er utlærd, men for oss som lever menighetsliv med nære relasjonar, der stein sliper stein, vil ei anna erkjenning koma relativt fort. Men det er lettare å vera uthaldande når vi er gripne av kva Gud vil ha: eit folk som er full av Jesus og som fyller jorda med kunnskap om Herrens herlegdom.

Lev i Lyset

Bibelen talar både om at Guds lys må skina inn i oss, men også om å halda fram med å leva i dette lyset. Å leva i lyset er ikkje noko vi kan gjera kvar for oss. Det krev fellesskap. Det må levast ut i samfunn med kvarandre. "Dersom vi ferdast i lyset liksom han er i lyset, då har vi samfunn med kvarandre, og Jesus, hans Sons blod reinsar oss for all synd". (1.Joh.1,7)



Og vi har alle fått dekket tatt bort, slik at vi kan vera speglar som klart reflekterer Herrens herlegdom. ””

Sosialt fellesskap der ein gjer ting saman og har det kjekt i lag, er berre av det gode. Likevel er ikkje alt sosialt fellesskap av ein slik karakter at liv rører ved liv. Alle kristne treng nokon som dei er så trygge på, at livet kan liggjå ope nok for andre til å tala inn i det.

Sjølv har eg to gode brør som eg treff nesten kvar måndag. Eg er like gamal som dei er til saman og er i tillegg leiar i menigheten dei er med i. Men dei kjem ikkje for å treffa ein leiar i menigheten. Vi møtest på same nivå. Vi er åndelege brør som trur på det Guds Ord lærer om å vera til hjelp for kvarandre. Vi les Bibelen saman, vi ber saman. Om nokon av oss har synda, deler vi det med kvarandre og hjelper kvarandre. Vi

snakkar om kva Gud har tala til oss gjennom veka og hjelper kvarandre til å gje akt på Guds ord og gjera noko med det han har sagt. Det handlar om å la lyset frå Guds Ord koma inn i kvardagssituasjonane og retta opp det som måtte vera skeivt eller løysa det som har sett seg fast. Vi opnar opp for kvarandre dei område der vi siste veka har kjent at vi har hatt utfordringar, der vi har feila og der vi har lukkast. Det gjer vi fordi vi gjerne vil leva i lyset. Der eg slit kan eg få forbøn og gode råd, fordi vi vil sjå kvarandre inn i Guds fulle potensiale. Liva våre er i røring med kvarandre. Og framgangen er lett å merka og kjekt å sjå. Og det beste av alt er at Gud møter med oss kvar gong. Å leva i lyset er frigjerande og godt.

Ver ein pilegrim

Det finnes åndelege nomadar som ikkje høyrer til nokon stad og ikkje er forplikta i sitt tilhøve til andre, men fartar omkring der graset synest å vera litt grønare enn andre stader.

Så finnes det også mange som har slege seg ned for godt og som ikkje vil ha forandring på ting. Dei er nøgde med at ting er slik dei er,

Ofte kan vi tru at vi ser meir enn vi ser, og kjempa vår eigen kamp for det vi trur er rett, og likevel ikkje ha Guds syn på saka. ””

og vil ikkje ha utfordrande element som uroar faste og godt innarbeidde vanar i kvardagen.

Men så finnes det ei tredje gruppe, som eg trur alle kristne skulle vera i, nemleg pilegrimar. Å vera pilegrim har ingenting å gjera med å valfarta til Mekka, eller å traska berrføtt frå Oslo til Nidarosdomen utkledd som munk. Å vera pilegrim er å leva full av tru på det Gud har sagt, utan å låna øyra til røyster eller tankar som reiser seg mot kunnskapen om Gud eller lydnamen mot Kristus. Det er å røma unna alle substitutt og forfalska etterlikningar av det Gud vil ha og med iver helsa noko nytt og betre velkomen.

Ein pilegrim har lagt ned sitt liv for Gud i tråd med Guds kall og det Gud har synt han. Han lever i tru og han døyr i den same trua, sjølv om han lever lenge. Pilegrimar forandrar seg heile tida. Dei vert forma av den lengselen dei ber i hjarta sitt. Dei er klare i tide og utide, snare til å gje respons og lette på foten når startskotet går for ei ny tid frå Herren.

Guds syn på saka

Ofte kan vi tru at vi ser meir enn vi ser, og kjempa vår eigen kamp for det vi trur er rett, og likevel ikkje ha Guds syn på saka. "Ein mann kan synast at all hans ferd er rett, men

Herren prøver menneskehjarto." (Ordsp. 21, 2) Og det er viktig at vi har eit medvite forhold til dette at Herren prøver hjarto våre. Dersom vi skjønar at vi er oppe til eksamen kvar gong vi er det, ville vi søkja å stå vår prøve for Gud og ikkje for menneske, eller for oss sjølv, for den saks skuld.

Personleg har det blitt til nytte for meg å spørja Gud i dei ulike situasjonane eg har vore oppe i: "Herre, vis meg kva du vil eg skal læra gjennom dette?" For eg veit at Gud er glad i meg og vil heile tida læra meg nye ting som kan bera frukt for hans rike og bli til velsigning for meg og andre.

Berre siste året har det vore ei tid der eg mange gonger har tenkt at dette kunne eg godt vore forutan. Men så har Den Heilage Ande berga meg frå å bli verande i dei tankane ved å minna meg om at alt tener dei til gode som elsker Gud. Då er det tid for å takka!

Våre skråsikre meiningar er ikkje alltid lik Guds meining. La Gud difor vekkja vårt øyra så vi kan høyra på læresveins vis. (Jes. 50,4-5)

Kva gagn har Gud hatt av at eg har stått fast på hans ord og gjort ende på all motstand, men mista mennesket som var i Guds fokus?

Kor lite Peter forstod som greip til sverd og hogde av eit øyra i eit heilhjarta forsøk på å drepa? Faren er å falla sjølv for det våpen ein grip til. Men Gud hadde kontroll i den situasjonen også og tok seg av Peter sine feil. Guds tankar for Peter vart ståande uforandra, men Peter vart ein ny mann.

Ver styrt av Guds Ord

Eigne meiningar, kjensler, lyster og frykt, er fire ting som vil styra livet til eit menneske som ikkje lar seg styra av Guds Ord. Vi treng å ha ein Guds Ord-kultur blant oss, der vi oppmuntrar og elsker fram eit liv som stadig er i forandring, også ved daglege bad i Guds ord.

Tre ungdommar i menigheten ringde til meg ein søndagskveld og lurte på om dei kunne stikka innom meg i åtte-tida. Dei ville ha meg med på å spela eit bibelspel. Og slik vart det. Vi fann fort ut at bibelkunnskapen varierte, men at spelet kunne inspirera oss til å lesa boka med iver.

Likevel er det ikkje kunnskap om ordet som er det viktigaste, men å høyra Guds røyst med hjarta. Vi må høyra når vi les, høyra når andre deler ordet og høyra når Gud talar til oss. Det er å høyra som gjev tru og trua som formar livet. Forholdet vårt til Guds ord er målestokken på forholdet vårt til Gud. Og ordet er levande. Når det får smelta saman med trua i hjarto våre, veks vi og modnast. "I dag, om de høyrer hans røyst, så gjer ikkje hjarto dykkar harde". (Hebr. 3,15)

Vi kan ha mange gode meiningar, men dei har ingenting å seia for oss når Gud seier sitt. Kjensler er både godt og viktig for eit menneske å ha, men dei er aldri eit mål for sanninga eller nåla i kompasset. Lyster som er etter den gamle menneskenaturen, har mista si makt ved at vi døydde med Jesus på krossen. No har vi berre lyst til det gode. Frykt vert driven ut av den fullkomne kjærleiken, den kjærleiken som er langmodig og velvillig, som ikkje misunner, briskar seg eller blæs seg opp. Den kjærleiken som han har rent ut i hjarto våre ved den Heilage Ande gjer ingenting usømeleg, søkjer ikkje sitt eige, vert ikkje sint og gøymer ikkje på det vonde. Han gleder seg ikkje ved urett men ved sanninga. Det er ein kjærleik som heldt ut alt, trur alt, vonar alt og toler alt.

Ha eit rett forhold til posisjonar

Den rikt Oscar-tildelte filmen "Braveheart" frå 1995, handlar først og fremst om fridom og verdien av å ha fridom. Den modige William Wallaces kjempa skottane sin frigjeringskamp mot engelskmennene rundt overgangen mellom 1200- og 1300-talet. For å vinna kampen var den skotske bondehæren avhengige av hjelp frå den skotske adelen, som den engelske kongen var van med å kjøpa, ved å tildela fine titlar, eigedomar og anna gods. William, som sjølv nett var blitt gjort adeleg, sa dette til dei skotske adelsmennene: "De trur at det skotske folket eksisterer for å gje dykk posisjonar. Mi tru, er at dykkar posisjon eksisterer for å gje dette folket fridom. Og eg går for å syta for at denne fridomen vert deira".

Når ein er ein leiar, er det lett for å koma i forsvar for seg sjølv og sin eigen posisjon. Men det som er gjeve eit menneske, er gjeve han av Gud, også dei såkalla posisjonane. Vår tru må vera at dersom Gud vil forsvare den posisjonen han har gitt oss, så er vår einaste rolle i det å syta for at posisjonen vert brukt i den hen-

er god på. Altså ikkje ein resignasjon, men ein omplassering. Seriøst tenkte eg på kva levebrød eg kunne ha dersom det vart aktuelt. Eg fann ut at drøymejobben måtte vera å køyra bossbil, for då kunne eg få god trim, arbeida saman med ufrelste og vera ferdig tidleg på dagen slik at eg hadde god tid til å arbeida i menigheten på fritida, då med ting eg er god på.

Dette surret måtte eg ha hjelp av andre til å løysa opp i. Gud sende hjelparar til menigheten som fekk meg til å sjå situasjonen i eit anna lys og frå eit anna perspektiv. Då vart eg først litt flau av meg sjølv over alle dei tåpelege tankane eg hadde gått med. Likevel kjende eg glede over å vera fri frå å skulla forsvare jobbar, titlar og posisjonar. I prosessen vaks det fram ei reinare omsorg for at menigheten skulle få det dei trong for å bli det Gud vil. Når eg no ser attende på siste året er det med takk til Gud. Sjølv har eg ei sterkare tru, større frimod og rausare haldning til andre. Innvendig kjenner eg meg kjemisk reinsa for usunt forhold til posisjonar, men endå meir fylt med iver etter å vera med på å sjå Guds rike gå fram saman med andre.

Likevel er det ikkje kunnskap om ordet som er det viktigaste, men å høyra Guds røyst med hjarta. ””

sikt den var gitt i. Og det er ikkje å forsvare posisjonen, men å løysa dei som med urett er bundne.

For ikkje lenge sidan hadde eg ei tid der eg kjende meg veldig mislukka i tenesta. Om jobben min som pastor, tenkte eg at den har andre gitt meg, så eg rår ikkje over fridom til å seia den opp. Men eg tenkte at eg ville ta eit steg attende for andre som kanskje hadde nåde til å gjera denne jobben betre enn meg, slik at eg kunne halda fram med det eg

Ta imot frå andre

Jesus underviste mykje om å høyra rett. Det indikerer at det går an å høyra feil. Utan å diskutera dette for mykje trur eg at det å høyra rett mellom anna går på å høyra med hjarta slik at ein prøver å forstå. Slik seier Guds ord at vi skal høyra når vi høyrer Guds ord. Prøva å forstå! Søkja ny innsikt. Ta imot nye synsvinklar til saka. Prøva å skjønna hjarta til dei som talar utan å setja seg til domar over ordbruken.

Dei som gjenreiste Jerusalem etter det babylonske fangeskapet, høyrde på orda som profeten Haggai talte, fordi Herren deira Gud hadde sendt han. "Den som tek i mot ein eg sender tek i mot meg," sa Jesus. Bibelen viser oss det fatale i å visa frå seg han som talar. (Hebr. 12,25) Vi må læra oss å høyra kva Gud seier til oss frå himmelen gjennom menneske på jorda.

Springbrett til framgang

Josef i GT er eit godt eksempel på ein mann som aldri slutta å vera ein læresvein. Han var i forandring heile tida. Han såg framover og tok kvar vanskeleg ting som eit springbrett til sin eigen framgang. Livsopplevinga hans kunne sjølvsagt framstå som ei berg-og-dal-bane. Men han kom høgare opp og lenger fram for kvar gong han var oppe. Kvifor? Fordi han aldri gav opp draumen, sette si lit til Gud, heldt fast på ordet, greip nåden og var ein tenar for alle.



NAVN
Norleif
Askeland

SIVIL STATUS
Gift, 3 barn

FUNKSJON I GUDS RIKE
Eldste i Kristent Fellesskap på
Sotra og Øygarden

INTERNETT SIDE
<http://norleif.typepad.com/>

Et folk som ber

Gud er ikke avhengig av sted og metoder, men et bønnefolk som ikke gir opp. Bønn er ikke alt, men alt skjer ved bønn.

Far - pappa !

For dem Jesus har fått lede inn i det forholdet til Far som han selv har, er bønn et privilegium som knapt kan rommes i ord. "Far, jeg takker deg fordi du har hørt meg. Jeg vet jo at du alltid hører meg." Vi er gitt en unik tilgang til universets Skaper – rett inn i hans tronsal. Fra sin trone opprettholder Han alle ting med sitt mektige skapende ord (Hebr. 1,3).

Guds skapende ord er paktsløfter – det Gud har sverget ved seg selv at han vil gjøre. Disse løftene er et anker for sjelen som når "inn til det som er bak forhenget". Jesus gikk inn i det aller helligste som forløper for oss (Hebr. 6,20). Han forventer, med andre ord, at vi kommer etter! Jesus uttrykker denne forventningen i den siste bønn han bad før han gikk til korset: "Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet..." (Joh. 17,24).

Jesu undervisning om bønn dreier seg om å leve et liv i forsoning, slik at vi med frimodighet kan møte Gud som vår Far og motta hans kjærlighet og nåde (Matt. 18,15-20 og Mark. 11,23-25). Derfor begynner Jesu mønsterbønn nettopp med disse ordene – "vår Far, du som er i himmelen. La ditt navn holdes hellig."

Et fruktbart bønneliv begynner med å se hvem Gud er. Jesus viser oss hvem han er når han kaller ham: Hellige Far! (Joh. 17,11). Jesu tillitsfulle kjærlighetsforhold til sin Far viser oss at bønn er så mye mer enn



oppriksning og teknikker. Det kan man bli trøtt og lei av. Men et sant fellesskap med Far er av en annen karakter. Det skaper i oss en sterk tidevannsstrøm av glede, tilfredshet og trygghet. Ingenting er som et møte med Fars livgivende smil!

Frimodig pågåenhet

Den frimodigheten Jesus demonstrerer i evangeliene og som han også understreker når han underviser om bønn, går langt ut over hva vi nordmenn oppfatter som vanlig god oppførsel. I direkte tilknytning til "Fader vår" underviser Jesus oss i Luk 11.5-8 at vi skal være pågående. Det å kreve brød av en venn midt på natten, og ikke gi seg før han står opp og gir deg det, er ikke akkurat typisk norsk. I lignelsen om enka og den uhederlige dommeren understreker Jesus den samme ureligiøse freidigheten. Ei enke sin standhaftige pågåenhet var i stand til å skremme en ugudelig dommer såpass at han gir etter. Ja, han blir

ifølge Jesus rett sagt redd for at hun skal bli voldelig! Skal vi forstå dette riktig, må vi forstå hvordan Gud har valgt å bre ut sitt rike. Neste setning i Jesu mønsterbønn er: "La ditt rike komme. La din vilje skje på jorden som i himmelen". Guds rikes inntreden er med andre ord ikke noe som skjer av seg selv, og det skjer heller ikke uten kamp. Jesus sier et annet sted om Guds rike at: "himmelriket blir stormet, og de som stormer river det til seg." (Matt 11.12).

Bønn spiller en sentral rolle i kampen som utspiller seg når vi frimodig river til oss det Gud har for oss og våre medmennesker. I Kol 4.12 omtaler Paulus en mann som kjemper for menigheten i bønn. Når Paulus omtaler den fulle rustningen i Efeserbrevet 6, så sier han: "Gjør dette i bønn. Be til enhver tid i Ånden." Bønn er ment fra Gud sin side å være et fortrolig samarbeid med Den Hellige Ånd, og er langt fra kjedelig. Når andre undres over

gode ting som skjer, kan vi smile og tenke: Det visste vi da for lenge siden!

Utholdenhet

Når Gud minner deg om folk eller situasjoner han ønsker du skal be igjennom en forandring på, er det ikke likegyldig hvordan du gir respons. Bestem deg for ikke å gi opp før du ser svaret. Be med frimodighet og lytt til Den Hellige Ånd. Du kan fort bli redskap for bønnesvaret, også. Selv har jeg opplevd en fornyet glede og tro de siste årene når Gud gir meg slike bønnesvar. Noen ganger har det vært arrangert spesielle bønneaksjoner med 40 timer sammenhengene bønn i byen jeg bor i. Da har jeg bestemt meg for å bruke anledningen og spandere noen nattetimer i bønn for noe av det Gud har gitt meg ansvar å be for. Og hver gang har det blitt bønnesvar, ja noen ganger opptil flere! Andre ting har jeg bedt for jevnlig, og ikke lenge om gangen, gjerne til og fra jobb. Også det gir bønnesvar. Gud er ikke avhengig av sted og metoder, men et bønnefolk som ikke gir opp. Noen fungerer best i det mange kaller troens bønn (Mark 11,23-24). De ber en gang og deretter takker de for bønnesvaret. Enka som Jesus fortalte om, kom igjen og igjen med bønn om å få sin rett. Tro til Gud kan komme til uttrykk på flere måter i ulike situasjoner, men fellesnevneren er at troen på ingen måte er passiv!

Disippelbønn gir frukt som varer

Frimodighet i bønn kommer av at vi vet hva Gud vil, og derfor gir vi oss ikke før hans vilje skjer. Johannes sier: "Og denne frimodige tillit har vi til ham at han hører oss når vi ber om noe som er etter hans vilje. Og når vi vet at han hører oss hva så vi enn ber om, så vet vi at vi allerede har det vi har bedt ham om." (1. Joh. 5,14-15). Troen bygger på hva Gud vil, mer enn på hva han kan. Er vi i tvil, vil Guds ord veilede oss. Jesus sier: "Hvis dere blir i meg, og

mine ord blir i dere, da be om hva dere vil, og dere skal få det." (Joh. 15,7). Jeg har lagt merke til at det er nær sammenheng mellom bønn og det å bære frukt i det Jesus sier her. "Når dere bærer mye frukt, blir min Far forherlighet, og da er dere mine disipler." (Joh. 15,8). Han understreker dette på nytt i vers 16 i samme kapittel: "Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere og satt dere til å bære frukt, frukt som varer. Da skal Faderen gi dere alt dere ber om i mitt navn." Disippelskap dreier seg om å være sendt i et oppdrag: å være fruktbar – å bære frukt som varer gjennom nye disipler som blir født inn i Guds rike og lært opp. I dette oppdraget er det ingen begrensning med hensyn til bønnesvar, sier Jesus. Vi kan be om hva vi vil, og vi skal få det!

Bønn er ikke alt, men alt skjer ved bønn

Det første stedet i bibelen hvor ordet "profet" er nevnt, er når Gud taler til Abimelek om Abraham. Gud knytter ordet profet til at Abraham skal be for Abimelek, så han får leve. Tenk at det går an å be bønnen som gjør en forskjell for folks liv! Men som Guds rikes disipler er vi helt avhengige av Den Hellige Ånd i denne bønnetjenesten. En viktig bønn for et levende bønneliv er derfor en stadig lengsel: "Å, Herre! Lær oss å be!"

En naturlig, integrert del av menighetslivet

"Bønn er ikke alt, men alt skjer ved bønn," er det en kjent bønnekjempe som har sagt. Den første menighet ble født mellom mennesker som holdt sammen og var utholdende i bønn (Ap.gj. 1,14). Nøkkelen til et fungerende bønneliv, er ikke å være alene om det. Jesus sendte aldri noen ut alene, men i små arbeidsfellesskap med minimum to (Luk. 10,1). Dette gjenspeiler seg i Jesu undervisning

om bønn. "Det to av dere her på jorden blir enige om å be om, skal dere få av min Far i himmelen. For hvor to og tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem." (Matt. 18,19-20). Sammenhengen Jesus sier dette i er ikke tilfeldig. Det er et av de få stedene i evangeliene der Jesus omtaler menighet. Først snakker Jesus om den ene sauene som går seg bort (Matt. 18,12-14), som Gud vil oppsøke og berge. Deretter om en bror som synder og som Gud vil berge (Matt. 18,15-17). Vi har fått autoritet til å binde og løse (Matt. 18,18) – og Jesus knytter dette til et bønnefellesskap med to og tre. Ikke fordi det er nytteløst å be alene, men fordi fellesskapet med bønnepartnere gir den oppmuntring og bekrefteelse som skal til for at vi ikke gir opp like før bønnesvaret er der, men opplever bønnesvar og seier som vi kan dele og styrke hverandre med.

Om du ikke har funnet deg en eller flere bønnepartnere, så gjør noe med det! Det skjer en knytning med mennesker en ber regelmessig sammen med. I et slikt fellesskap av disipler blir vennskap bygget. En del kristne forbinder bønn med trøtte bønnemøter der et fåtall ber lange bønnen, mens resten forholder seg passiv. Gud har aldri tenkt at bønn skal fungere slik. Din bønn er viktig – og den vil være like unik som deg. Uniformering og forventninger til ordvalg og form er tankebygninger som hindrer mange. La deg ikke hindre! Begynn å be sammen med noen få. Da vil også større bønnesamlinger etter hvert kunne bli til glede for deg. Enten du er alene eller sammen med mange andre: Nyt fellesskap med Far!



NAVN
**Jimmy
Thomsen**

YRKE
Seksjonsleder på IT-avdeling

FUNKSJON I GUDS RIKE
Eldste i Kristent Fellesskap
Tromsø

B-BLAD

Returadresse: FOLK, Postboks 3180 Årstad, 5829 Bergen

Ny nettbutikk!

Bokkiosken.no

